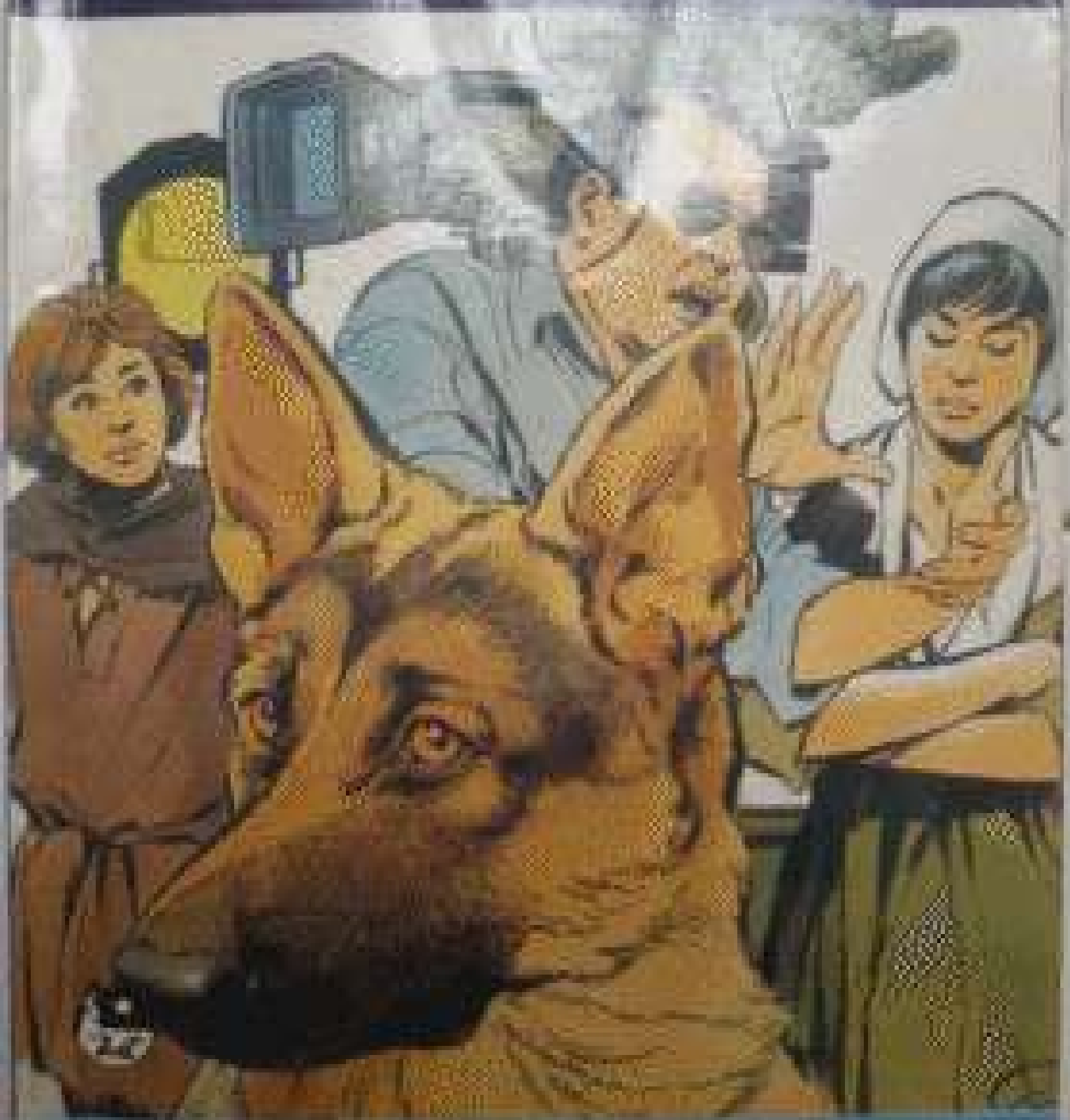
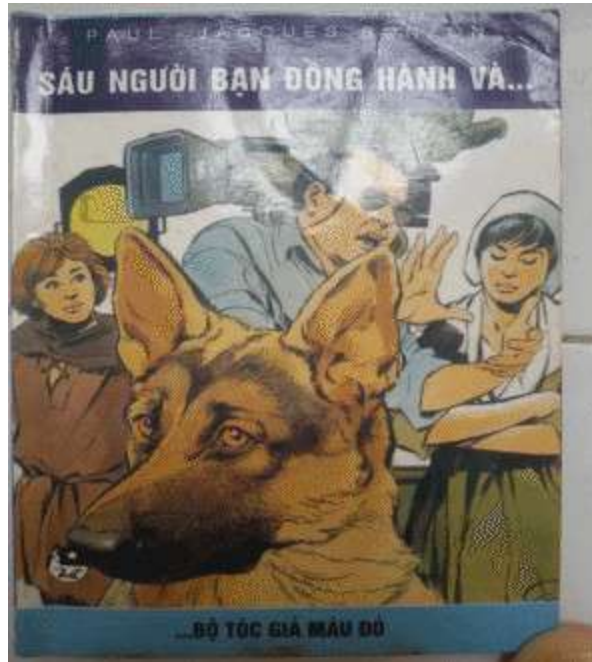

PAUL JACQUES

SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH VÀ...

...BỘ TÓC GIÀ MÀU ĐỎ

PAUL JACQUES BONZON
SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH
VÀ
BỘ TÓC GIẢ MÀU ĐỎ
CUỘC PHIÊU LƯU THỨ 27
LAN ANH VÀ PHƯƠNG TÚ dịch
HOA QUÂN TỬ thực hiện ebook
(<https://www.facebook.com/nhut.huynhminh.129>)
NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG –
HÀ NỘI 1997

Một Ngôi làng trung cổ

Trong lớp, bọn tôi đứa nào cũng thích giờ sử. Thầy Mouret lại có tài làm cho bài học sinh động. Thầy thường nói là để hiểu rõ lịch sử, cần phải "tắm mình" trong không khí của thời đại đó.

- Bây giờ chúng ta học về thời Trung cổ, - mỗi hôm thầy giảng bài, - Nếu các em muốn tắm mình trong làn nước nóng thời đó, hãy tới thăm làng Pérouges một chút ! Đó là một làng nhỏ cách Lyon chừng 30 cây số, còn giữ nguyên vẻ cổ kính với những thành lũy, tháp canh, những con đường xưa cũ, những ngôi nhà có bao lơn vươn ra ngoài... Tôi rất tiếc không đưa các em đi được. Nhưng các em có thể tự mình tới đó coi.

Đâu có cần nói thêm gì nữa, bọn tôi đã phát sốt lên vì tò mò. Vừa ra khỏi cổng trường, cả băng Chữ Thập Hưng đã tụ tập tại Mái Nhà Thợ Dệt Lụa, "căn cứ" của chúng tôi.

Tất cả băng, tức là Corget, Mady, Đầu Bếp, Hề Xiếc, Nghệ Sỹ, Giác Đấu và tôi, được bạn bè đặt biệt danh là Sếp Lớn.

Sau một mùa đông ẩm ướt dài dằng dặc, lời đề nghị của thầy Mouret thích hợp biết bao ! Đây là một dịp hết xây để ra ngoại ô coi cây cối có đâm chồi sớm hơn Lyon không. Cả bọn nhứt trí: thứ năm tới nếu trời đẹp sẽ đi Pérouges !

Vậy là Hề Xiếc, vốn luôn luôn có một mớ bản đồ trong túi xách, đã lôi ra một tấm trải trên mặt bàn. Pérouges ở về phía Đông Lyon, trên đường tới Genève.

- Bọn mình tới đó bằng gì bây giờ ? - Đầu Bếp hỏi. - Xe lửa nghe ?

Nhưng Hề Xiếc không chịu:

- Tội gì tốn tiền ngồi ì trên mấy cái ghế gỗ cho đau đít ! Sao không phóng xe đi ?

- Tớ đồng ý, - Giác Đấu nói. - Chỉ sợ Mady không chịu...

Phải rồi Còn Mady nữa. "Hắn" mới bị bệnh khá nặng. Dù đã lành, chắc "hắn" cũng chưa muốn ngồi phi xe gắn máy suốt 35 cây số đâu.

- Thôi được, - Hề Xiếc thở dài. - Nếu có Mady thì bọn mình đi xe lửa.

Vậy là chào bọn bạn, tôi tới nhà Mady. Cô ở một ngôi nhà cũ trên đường Gò Nổi. Mady đang ngồi trong bếp, vừa làm bài vừa canh bếp cho bà má.

- Pérouges hả ? Tớ cũng có nghe nói. Hay lắm.

Nhưng khi nghe bọn con trai sẽ mua vé xe lửa vì cô, Mady không bàng lòng:

- Ô, không, đẹp xe lửa đi. Tớ cũng ưa đi xe gắn máy như mấy cậu chớ.

Đoạn cô bật cười:

- Cậu sẽ chở tớ trong cái rờ-moọc của con Kafi phải không ? Coi chừng, tớ không có nhẹ đâu !..

- Coi, Mady ! Cậu dám...

- Tại sao không ! Đường đâu có xa lắm. Tớ chiếm chỗ của Kafi, còn Kafi... Tha hồ mà luyện chân !

Cái rờ moọc của Kafi chỉ là một kết gỗ sơ sài lắp hai bánh xe nhỏ, tôi thường bỏ Kafi vô đó, chở nó chạy lòng vòng khi cần. Vì vậy tôi ngập ngừng nhắc với Mady là cái rờ moọc không được êm lắm.

- Tớ cóc cần êm ! Tớ muốn ngồi khểnh ngắm cảnh mà khỏi phải lái xe, - Mady tuyên bố.

Hôm sau tôi báo tin cho bọn bạn, đứa nào cũng mừng rơn. Từ đó bọn tôi chỉ bàn bạc tới chuyến đi. Căn cứ vào bản đồ của Hề Xiếc thì đường khá tốt, không dốc lắm. Hơn nữa, bọn tôi sẽ thay phiên nhau kéo rờ moọc. Ba ngày tiếp theo chỉ để chuẩn bị hành lý. Giác Đấu có nhiệm vụ rà lại đám xe gắn máy đã nằm im suốt một mùa đông. Hãn cẩn thận lắp thêm mấy cái lò xo vô rờ moọc cho đỡ xóc cô bạn Mady tử tế không bao giờ gheo cái đầu trụ của hãn.

- Bọn mình sẽ đi thiệt sớm để tối về kịp, - Corget tuyên bố. - Nhớ đem đồ ăn nhiều nhiều !

Tối ngày thứ tư tất cả đã sẵn sàng. Trong giấc ngủ, tôi đã bắt đầu mơ thấy mình tấn công các tháp canh, chạy lúp xúp trên bờ lũy, hay trút đầu sôi xuống đầu quân địch qua các lỗ châu mai.

Buổi ra quân được ấn định vào 7 giờ sáng mai tại Dốc Kẻ Cướp. Tất cả đều có mặt đúng hẹn... kể cả mặt trời. Nó vừa nhô lên khỏi sườn đồi, chiếu sáng cả một bầu trời trong vắt. Vậy nhưng cô bạn Mady cẩn thận vẫn đem theo một tấm mền để phủ đầu gối.

Kafi đoán được bọn tôi sắp làm một chuyến du hành, nó nhảy cẫng lên như điên. Nhưng khi thấy Mady leo vô rờ moọc thì nó nổi giận sủa lên ầm ĩ. Không, nó không hề ganh với Mady, nó chỉ tưởng nó bị bỏ lại.

Cả đoàn chạy dọc theo bờ sông, Giác Đấu kéo rờ moọc trước tiên. Hãn đỏ mặt lên vì sung sướng khi Mady kêu là ngồi trong rờ moọc khoái

hơn ngồi trên yên xe. Chắc hẳn nghĩ là nhờ mấy cái lò xo của hẳn.

Con đường rộng thênh thang ! A ! Những hàng cây tươi thắm, những cánh đồng xanh ngắt ! Chưa bao giờ đồng quê đẹp như vậy. Bọn tôi không khác gì lũ bướm tung tăng đùa giỡn. Cứ 5 cây số, Mady lại "thay ngựa" một lần. Có hai đứa bị loại ra khỏi vòng: Nghệ Sỹ, vốn lái xe dở ẹc, và Hề Xiếc, thì Mady ngại là chân quá ngắn không chống đỡ được khi cần !

Bọn tôi chạy xe chậm, vừa lượn vừa ca hát. Kafi chạy theo không một chút khó khăn, đôi khi còn cao hứng vọt lên trước.

Đúng 10 giờ sáng, làng Pérouges hiện ra trước mắt, nằm vắt ngang đỉnh đồi, có thành lũy bao quanh. Để tới được cái tổ chim ưng này, cả bọn phải xuống xe đẩy lên dốc. Nhưng được đền bù xứng đáng biết bao, khi vượt qua cánh cổng sắt cũ kỹ để vào làng ! Trong chớp mắt, chúng tôi đắm mình vào "dòng nước nóng", như cách nói của thầy Mouret. Chỉ trong vài bước, chúng tôi vượt qua 10 thế kỷ trở về quá khứ.

- Để xe máy lại đây, - Nghệ Sỹ nói. - Thời Trung cổ mà đi xe găn máy thì kỳ quá !

Chúng tôi bắt đầu lang thang khám phá ngôi làng lạ lùng với những con đường rất hẹp, lát đá một cách thô kệch, với những con mương rất sâu ngay giữa lòng đường. Giả thử bọn tôi có gặp một kỵ sỹ mặc giáp hay một công nương trùm chàng mạng đưa tay vẫy chào thì bọn tôi cũng không lấy gì làm ngạc nhiên. Biết bao ngôi nhà lạ lùng có cửa sổ hình vòm, và những tấm bảng hiệu treo lủng lẳng bằng dây xích. Ngay cả những cái tên cũng lạ: đường Lính Tuần Tra..., Cổng Trời... khám Thầy Đội... đường Vừa Muối... biệt điện ông Hoàng...

- Đáng nể thiệt ! - Giác Đấu la lên. - Leo lên thành coi đi.

Đúng vậy, quang cảnh trên này thiệt là tuyệt vời, nó trải dài tới dãy núi Jura sát biên giới Thụy Sĩ, và cả dãy núi Alpes hùng vĩ nhứt châu Âu với những đỉnh núi còn phủ tuyết trắng xoá.

Nhưng 35 cây số ngồi trên xe cộng với hai giờ lang thang trên những con hẻm lát đá gồ ghề làm đứa nào cũng cảm thấy đói bụng.

- Thôi kiếm chỗ ngồi nhắm đã, - Mady đề nghị.

Quá trưa, mặt trời chói chang đến nỗi bọn tôi phải đổ quân xuống một bãi cỏ dưới chân thành bóng mát, ngồi ăn. Dĩ nhiên đứa nào cũng đem quá trời đồ ăn, đến nỗi Kafi phải ra sức phụ việc cho cả băng mới xuể. Nó sục sạo không từ một túi xách nào, đặc biệt là túi của Đầu Bếp, chứa một ổ bánh mì khổng lồ phết đầy nhóc patê, thơm tới nhức mũi trong vòng 15 thước.

Trong khi ăn, Mady vốn là tay học hành cự phách nhắc lại mấy bài về thời Trung cổ, làm đũa nào cũng nôn nóng muốn trở lại làng lần nữa.

Vừa bước qua một cổng vòm đồ sộ, bọn tôi đã chú ý ngay tới một tốp người đang di dạo. Mấy người này không giống những du khách bình thường mà chúng tôi đã gặp sáng nay. Họ có 3 người, khoa chân múa tay rất dữ, bước tới bước lui trên đường, đưa mắt phồng chùng độ cao các ngôi nhà, rồi rải chân để đo độ dài của con đường, Thái độ của họ kỳ cục đến nỗi Kafi bắt đầu gầm gừ.

- Bọn người lập dị ! - Corget nói. - Kệ họ, mình đi chỗ khác đi.

Nhưng làng Pérouges không lớn. Mười phút sau bọn tôi lại gặp tốp người này trên một con đường khác. Cũng như hồi nãy, họ có vẻ như đang đi đo đạc gì đó và tôi đã nghĩ có lẽ họ là một toán kiến trúc sư đang làm việc trong làng. Thành linh, một người trong bọn quay lại thấy bọn tôi, và nhìn đăm đăm về phía bọn tôi. Sau đó, trong khi hai người kia nói chuyện, ông ta lại quay nhìn bọn tôi lần nữa, cũng chăm chú như lần trước.

- Hình như ông ta để ý cậu, - Corget nói với Mady. - Cậu có biết ông không ?

- Tớ chưa hề thấy ông bao giờ.

- Không phải đâu, - Hề Xiếc nói. Tớ cho là ông nhìn Kafi đó. Có lẽ ông sợ nó.

- Thôi đừng đứng đây nữa, - Nghệ Sỹ ngắt lời. - Làm thêm một tua con đường Lính tuần Tra này đi. Cảnh đẹp thiệt.

Đúng là quang cảnh buổi chiều còn đẹp hơn cả hồi sáng. Khi cả bọn đang chống tay lên một bao lơn thì Mady phát hiện mình đã làm rớt đầu mất cái bóp tiền.

- Thôi rồi, chắc tớ rớt tại cửa hàng trên đường Ông Hoàng khi mua hai bưu ảnh. Mấy cậu chờ tớ một chút.

Cô chạy biến đi, cùng với Kafi.

- Con gái ! - Hề Xiếc nhún vai. - Nếu Mady cho là cái bóp rớt ở cửa hàng thì chắc chắn nói rớt chỗ khác !

Chờ một hồi lâu, Giác Đấu đề nghị đi tìm. Tại cửa hàng đường Ông Hoàng, bà bán hàng cho biết Mady có trở lại tìm bóp nhưng không thấy và cô đã đi chỗ khác.

Bọn tôi chia nhau lùng khắp các con đường làng. Không thấy Mady đâu hết !... Cả 3 người lạ kia cũng biến mất. Một sự trùng hợp kỳ lạ ! Một nỗi lo sợ mơ hồ trỗi dậy trong lòng tôi, bởi tôi nhớ lại một người trong bọn họ đã nhìn Mady chăm chú. Hay là họ bắt cóc Mady ?... Nhưng có Kafi mà

?... Nó đâu có để cho họ làm vậy được, ít nhất bọn tôi cũng nghe tiếng nó sủa, hay nó phải phóng về kêu bọn tôi hỗ trợ. Giác Đấu nóng nảy nói:

- Thôi kệ, đi lòng thêm một lần nữa. Sắp tới giờ về rồi.

Ngay lúc đó, một người xuất hiện. Đó chính là người đàn ông đã nhìn bọn tôi chăm chú.

- A ! Mấy em đây rồi ! Mấy em tìm cô bạn phải không ? Đi theo tôi.

Bằng qua những con đường lát đá gồ ghề, ông ta dẫn bọn tôi tới một quảng trường rộng, rồi bước vào một "Đại Khách Sạn" như ghi trên tấm bảng hiệu. Mady đang ngồi trong một căn phòng rộng với hai người lạ, Kafi đứng yên bên cạnh cô. Người lạ mời chúng tôi ngồi và gọi nước uống. Và trong lúc Giác Đấu giương cặp mắt tròn xoe nhìn Mady như muốn hỏi tại sao đến đây thì ông ta lên tiếng:

- Sáng nay tôi đã để ý tới cô em đây và con chó này. Cả hai rất thích hợp cho cuốn phim bọn tôi định quay tại Pérouges. Tôi là đạo diễn phim này.

Té ra họ là những nhà điện ảnh !

- Phải, - người đàn ông nói tiếp. - trong phim có vai một cô gái quê còn nhỏ có nuôi một con chó sói... Cô bé dân làng Pérouges mà tụi tôi tìm được, không hợp lắm. Con chó cũng vậy !... Còn hai "diễn viên" này thì tuyệt ! - ông vừa cười vừa quay qua hai người kia. - Không cần quay thử, mình bảo đảm. Con chó này cũng hết sảy !

Rồi ông lại quay qua phía bọn tôi:

- Không biết nó có diễn được những cảnh tấn công, chồm lên kẻ địch và quật ngã xuống đất hay không ?

Hề Xiếc trả lời thay tôi:

- Mấy ông đừng lo. Nó không cần nói tới hai lần đâu.

Tôi nói thêm:

- Chỉ sợ con chó của cháu không giống chó sói lắm.

- Em cứ yên tâm, - đạo diễn nói. - Người ta sẽ hoá trang cho nó thành một con sói cực kỳ đáng sợ.

Mady nãy giờ ngồi yên, cặp mắt sáng rực. Đóng phim ! Đúng là bất ngờ. Chẳng khác nào một món quà từ... thời Trung cổ.

- Còn nếu mấy em cảm thấy thích thú, thì chúng tôi cũng cần một vài vai phụ... Đồng ý không ?

A ! Đồng ý liền ! Tôi đã thấy mình đang bò trước các camera đổ dầu sôi trên đầu kẻ địch. Than ôi, đây chỉ là ước mơ thôi ! Việc quay phim chắc chắn sẽ kéo dài mà tôi thì không thể bỏ học.

- Không có đâu, - một người trong bọn trấn an. - Cảnh quay tại Pérourges được dự trù trùng dịp lễ Phục Sinh. Lúc đó mấy em đang nghỉ.

Bây giờ đến phiên Mady thờ dài:

- Không biết má cháu có cho phép không ?

- Nếu vậy, chúng tôi sẽ tới xin phép cho em. Nhà em ở đâu vậy ?

Ông rút sớ tay ra ghi cẩn thận. Sau đó, bọn tôi xin phép cáo từ, lòng vẫn còn bàng hoàng.

- Đáng nể ! - Giác Đấu vừa la vừa tung bê rê lên trời. - Bọn mình đóng phim ! Chắc tớ sẽ thủ vai hoàng đế Charles đầu hói !

Hai

Bạn tôi, con gái ông phù thủy !

Ba tuần lễ đã trôi qua kể từ chuyến du hành tới Pérouges. Vẫn không có tin tức gì của mấy nhà làm phim. Bọn tôi bắt đầu thất vọng.

- Vậy mà mình đã kể cho bọn bạn ở trường nghe, - Hề Xiếc nói. - Đẹp mặt dữ ! Chắc bọn nó sẽ nói tội mình nỡ còn hơn đại bác!

Nhưng một buổi chiều thứ năm, Mady chạy lại nhà tôi, gương mặt hết sức kích động. Trời đang mưa, tôi ở nhà coi chùng thẳng nhóc Géó để má đi chợ. Tôi nghe tiếng bước chân rất gấp trên cầu thang.

- Thủ Lãnh ! - Mady ủa vào phòng như một cơn lốc. - Họ tới rồi !

- Ai ?

- Cái ông ở Pérouges !

- Tới nhà cậu à ?

- Mới hồi trưa nay. Đó là đạo diễn Beaumont

Đầy xúc động, cô ngồi xuống ghế và nói không kịp thở, quên luôn con Kafi đang há mồm đợi vuốt ve như thường lệ.

- Cả nhà tớ đang ngồi vô bàn ăn thì có người gõ cửa. Thiệt tình là tớ không hề ngờ. Ông đã tới Lyon để gặp ba má tớ. Nhưng má tớ không chịu. Má tớ sợ tớ chỉ là một con nhỏ diễn xuất quèn, mà tối ngày mơ mộng thành siêu sao điện ảnh. Ông Beaumont chỉ ngồi yên nghe má tớ nói, ông còn tán thành ý kiến của má tớ nữa. Ông nói ông cũng có hai cô con gái đã lớn và ông không muốn hai cô bước vô nghề điện ảnh. Nhưng trường hợp này khác hẳn. Đây không phải là một cuốn phim tình cảm éo le ly kỳ với những ngôi sao, mà là một phim lịch sử nghiêm túc. Tớ chỉ đóng vai một cô gái nông dân nhỏ. Người ta cũng không giữ tớ lâu: những cảnh quay ở Pérouges chỉ kéo dài có 8 ngày. Nếu muốn, má tớ có thể tháp tùng tớ. Ông sẽ dành cho tớ một phòng ở khách sạn trong làng. Dĩ nhiên mọi phí tổn đều do hãng phim chịu và tớ còn nhận một món tiền cát xê xứng đáng. Tóm lại, ba má coi bộ xiêu lòng. Ông bà nói để suy nghĩ thêm... Thủ Lãnh à, nếu cả bọn cậu nói thêm một tiếng, chắc má tớ bằng lòng thôi. Hơn nữa, mấy cậu cũng có vai mà. Đây sẽ là một kỳ nghỉ Phục Sinh phi thường của bọn mình với nhau !

Khi má tôi trở về, tôi vội khoác áo mưa lên vai rồi chạy một vòng Lyon ! Cả năm đứa kia đều không tin nổi lỗi tai mình.

Tối hôm đó cả 6 đứa chúng tôi tới trình diện căn nhà trên đường Gò Nổi, đứa nào cũng lên đồ như đi ăn đám cưới. Tôi còn dắt theo cả Kafi, vì

tôi biết ba Mady rất thương súc vật.

Khi được biết cả sáu đứa tôi, và Kafi nữa, sẽ không đóng phim nếu thiếu Mady, thì ba má hẳn... bằng lòng. Ngay tối hôm đó, bọn tôi viết thư báo cho ông Beaumont. Hai ngày sau, Mady chạy tới nhà tôi sau buổi học:

- Coi nè, Thủ Lãnh, - cô vừa nói vừa mở cặp. Tớ vừa nhận được thư trả lời và kịch bản !... Có vai tớ đóng... một vai độc đáo lắm !

Bọn tôi lại họp mặt nhau tại căn cứ. Lá thư cho biết thứ hai tới đây sẽ bắt đầu quay phim. Tên phim là "Kỵ sĩ vùng cao". Bọn tôi phải tới Pérouges tối chủ nhật. Ở đó, chúng tôi sẽ liên hệ với nhóm làm phim ở Đại Khách Sạn, người ta sẽ xếp phòng cho chúng tôi. Mady sẽ làm việc với người trợ lý đạo diễn, cô thư ký đạo diễn, cô chuyên viên phục trang, và người phụ tá cho diễn viên. Trong khi chờ đợi, cô phải thuộc lòng vai của mình.

- Á ! Mady số dzách ! - Hề Xiếc vừa cười vừa nói. - Ngoài sáu đứa bọn tớ, cậu còn có thêm trợ lý đạo diễn, thư ký đạo diễn, cô phục trang và còn thêm cả phụ tá diễn viên phục vụ cậu nữa !... Mà họ làm cái gì đông dữ vậy hả ?

- Tớ cũng có biết gì đâu. Để rồi coi. Mấy cậu thử ngó qua kịch bản này chút. Tớ phải nói chuyện theo mấy dòng chữ có gạch đỏ ở dưới.

Cô đặt kịch bản lên bàn. Corget cầm lấy, đọc cho cả bọn tôi nghe:

Cảnh 215 (lia máy - toàn cảnh). Cảnh miền quê. Mây, cánh đồng, cây cối. Bờ một con sông nhỏ. Bên kia bờ là một khu rừng. Sylvaine ngồi cạnh bờ sông.

Cảnh 216 (cận cảnh Sylvaine). Cô đưa tay hái mớ hoa cúc trắng, thỉnh lình đứng dậy nghiêng đầu nghe ngóng.

Sylvaine: - Coi, hình như là tiếng hú của Farou !...

Cảnh 217 (trượt máy). Sylvaine cởi giày, lội qua sông, và chạy vào khu rừng.

Cảnh 218 (cận cảnh). Farou bị kẹp trong một cái bẫy (tiếng hú). Sylvaine chạy tới.

Sylvaine: Farou ! Farou ! Tao tới đây ! Tao tới cứu mày đây !...

- Đó, - Mady ngắt lời. - Có cả mấy chục trang như vậy. Mấy cậu biết là trong phim, làng Pérouges đổi tên là Hautfort, tớ tên là Sylvaine còn Kafi thành con sói Farou.

- Vậy còn người kỵ sĩ vùng cao ? - Nghệ Sĩ hỏi.

- Trong này không thấy. Tớ đoán là ông xuất hiện ở chỗ khác, không có ở Pérouges.

- Nhưng cái chuyện phim này ra sao mới được chứ ? - Đầu Bếp hỏi.

Để tớ kể cho cậu nghe. - Mady đáp. Ít nhất là đoạn xảy ra ở Pérouges. Vậy là cả bọn xúm lại nghe Mady kể.

- Tớ tên là Sylvaine, là con gái của một ông phù thủy. Một hôm đi rừng, gặp một sói con bị thương, tớ đem về nuôi. Trong lúc đó lãnh chúa Hautfort có một cuộc hẹn với một nhân vật bí mật... Có lẽ là viên kỵ sĩ danh tiếng của Vùng Cao. Ông ta đem gần hết quân đội rời khỏi ngôi làng. Nghe tin này, tên lãnh chúa kế bên tính đem quân sang tấn công thành Hautfort để cướp đoạt kho tàng cất giấu bên trong toà lâu đài. Nhưng dân làng Hautfort nhất định chống lại bằng mọi cách. Ông phù thủy bỗng nảy ra một sáng kiến. Vì thiếu lính và vũ khí, ông tung tin là Hautfort có một đội quân chó sói tinh nhuệ. Dĩ nhiên là phe kia không hề tin.

Vào lúc đó, cô con gái ông phù thủy nảy ra một cách hù quân địch. Họ đem ba tên tù binh địch nhốt trong một căn phòng kín trong lâu đài. Sylvaine xuất hiện trước mặt bọn chúng và ra lệnh cho Farou nhảy vô căn xé chúng... Dĩ nhiên không phải giết chết, mà chỉ căn rách tơi tả áo quần của chúng. Trong lúc đó ở phòng bên cạnh một số dân làng giả giọng chó sói tru lên một cách khủng khiếp... như thể có cả một đạo quân chó sói đang đói mồi. Sau đó họ thả ba tên tù ra. Cả ba đứa đều sợ chết khiếp, chúng chạy về cam đoan với phe mình rằng chúng đã tận mắt thấy cả một đám chó sói khủng khiếp, được một con mẹ phù thủy trẻ chỉ huy. Nghe kể và nhìn thấy tình trạng thảm hại của ba tù binh trốn thoát này, bọn địch hoảng sợ rút lui. Thành Hautfort được cứu thoát.

Về phần bọn tôi, nghe kể, đứa nào cũng há hốc miệng lâu tới nỗi không ngậm lại được.

Giác Đẩu gỡ mũ bê rê, bước tới nghiêng mình kính cẩn chào Mady.

- Hoàng đế Giác Đẩu hùng mạnh và uy quyền, có lời khen ngợi, hỡi công nương Sylvaine !

BA

Ngôi nhà của tên đao phủ

Chuyến xe lửa lắt lư nhẹ nhàng đưa chúng tôi tiến thẳng về Pérouges

Mady ngồi cạnh tôi. Suýt nữa cô không đi được vì ngày hôm trước má cô nhận được điện tín báo bà chị ruột ở Haute Savoie vừa bị tai nạn xe. Bà không muốn Mady đi Pérouges không có bà. Ba của Mady phải can thiệp, ông nói để ông đi thăm Mady khi rảnh, vì Pérouges cũng gần.

Cả bọn đã thở phào sung sướng. Để nhấm nháp cho đã nổi vui mừng, đứa nào cũng mong Pérouges ở xa hơn nữa, ở tận cùng nước Pháp ! Nhưng mới được nửa giờ, Pérouges đã hiện ra ở chân trời. Chuyến tàu chậm lại rồi ngừng bánh. Giọng viên trưởng ga đồng dục:

- Ga Meximieux !

Đây là một xóm nhỏ dưới chân đồi của ngôi làng trung cổ. Túi xách sau lưng, va-li vác vai, cả bọn leo con dốc đứng dẫn tới tổ chim ưng. Đứa nào cũng còn giữ hình ảnh một ngôi làng yên tĩnh, với những phố vắng, và lặng lẽ đến nỗi không đứa nào dám nói lớn tiếng. Vậy mà giờ đây mới bước qua cổng, ngạc nhiên biết bao ! Không nhận ra Pérouges được nữa. Những chiếc xe hơi, xe tải nhỏ đậu la liệt khắp nơi: quảng trường, trên đường phố, trước sân nhà... Từng tốp người mặc quần áo lao động màu xanh dương, đi đi lại lại, kêu réo nhau, kéo những sợi dây cáp ngoằn ngoèo trên đường. Nằm vắt vẻo trên các mái nhà, những người thợ điện đang đặt các ngọn đèn chiếu. Ngay cả nhà cửa cũng thay đổi diện mạo. Ở đây thì người ta lắp thêm những ban công gỗ; ở đằng kia, treo thêm những tấm bảng hiệu mới; đằng kia xa hơn, một cái nhà được tô vẽ thành một cửa hiệu. Xa hơn nữa nhô lên một cái cần quay giếng nước mà hôm trước bọn tôi không hề trông thấy.

- Người ta quây lộn tưng phèo lên để làm gì vậy cà ? - Nghệ Sỹ hỏi. - Không còn nhận ra được cái gì là cái gì nữa.

Công việc um xùm xùm này làm kẹt nhiều đoạn đường.

- Coi chừng dây cáp ! - Một giọng la lên.

- Đừng bước qua đó, mấy em ! - Một giọng khác la còn lớn hơn !

Con Kafi khốn khổ không còn biết đặt chân vô chỗ nào nữa. May thay, cuối cùng Corget cũng nhìn ra cái "Đại Khách Sạn" danh tiếng đó. Phòng tiếp tân rộng rãi và vắng vẻ hôm trước bây giờ biến thành một tổ ong tấp nập. Người ra vô, kêu gọi, chạy đuổi theo nhau, ngó phát chóng mặt.

- Dạ, cho hỏi ông Beaumont... ? - Mady cất tiếng.

Người đàn ông được hỏi nhún vai:

- Chính tôi cũng đang kiểm ống đây. Kiểm giúp tôi một tay đi, cô bé...
Bọn tôi lại quay về chỗ cũ. Với cả kho hành lý nào vali, nào túi xách, cả đám giống như một tốp du khách bị hụt xe. Mady lại đánh liều vô khách sạn tìm nữa.

- Cho hỏi ông Beaumont ? - Cô hỏi không chừa ai. - Ông có hẹn với bọn tôi ở đây mà !

Không tài nào lòng ra tung tích nhà đạo diễn, cuối cùng khi Mady tuyệt vọng quay về lại chỗ bọn tôi đứng chờ, thì cô bắt gặp ông ta đang rảo chạy qua đường, người khoác một cái áo len kín

- A ! Em đó hả !... Con chó cũng có đó chó ?... Tốt lắm. Em hãy đi gặp người trợ lý, ông sẽ lo cho mấy em.

Ông trợ lý đạo diễn đóng quân tại quảng trường bên kia, trong căn nhà bỏ hoang. Ông ta cũng mặc áo len kín cổ, làm như thể đó là đồng phục của mấy nhà điện ảnh.

- A ! Vai Sylvaine ! Để coi.

Ông lật một xấp giấy dày.

- Tìm được một phòng ở quán trọ Bình Thiếc, đầu đường Lính Tuần Tra...

- Còn bọn cháu ? - Corget hỏi;

- Mấy em là ai ? - Người trợ lý ngạc nhiên hỏi.

- Mấy cháu là bạn của Mady, được nhờ đóng vai phụ.

- A, đúng rồi, - người trợ lý nói sau khi lại lật đồng giấy tờ. - Mấy em cũng tới quán Bình Thiếc.

Vậy là cả đám bọn tôi lại lục tục lên đường. Bình Thiếc là một quán nhỏ, sạch sẽ. Chủ quán là một phụ nữ đứng tuổi, mặt lấm tẩm tàn nhang, bà cũng có vẻ hoảng lên vì sự kiện bất ngờ này ở Pérouges.

- A, cô đây là tài tử Mady ! Phòng của cô đã sẵn sàng rồi.

Nghe hai tiếng "tài tử", Mady, và cả bọn tôi nữa, mỉm cười. Nhưng không bao lâu, cả đám đều biết đối với bà bất kỳ ai trong đoàn làm phim cũng là "tài tử" hết.

- Còn má cô đâu ? - Bà chủ quán hỏi. - Người ta nói là có má cô đi theo mà !

- Má cháu bận việc, không tới được.

- Á, vậy càng tốt !... Như vậy là dư một giường !... Đông quá... Không đủ chỗ cho hết thầy tài tử.

Rồi bà quay qua bọn tôi:

- Còn mấy cậu nữa, làm sao bây giờ ? Tôi chỉ có 9 phòng có người hết rồi ! Mấy cậu nằm ngủ trên sàn được không ? Có nệm mà...

- Dạ được, mặc dù tội cháu cũng là "tài tử". - Hề Xiếc vừa cười vừa đáp,

- Ôi, tôi cũng nghĩ vậy ! Mấy cậu chịu khó chờ một chút... Cô đi theo tôi, cô Mady.

Bọn tôi hẹn Mady chút nữa gặp nhau tại "Đại Khách Sạn". Sau đó bà chủ quán dắt chúng tôi qua một lô đường ngoằn ngoèo không khác nào khu đường hầm của chuột chũi, tới một toà nhà cũ kỹ, khung cửa sổ hẹp.

- Đây nguyên là ngôi nhà của tên đao phủ làng Pérouges ! Mấy cậu ở đây. Tôi mong là mấy cậu không sợ.

Bọn tôi qua hành lang hẹp tới cầu thang, rồi bước vô một căn phòng thấp tè nhưng khá rộng. Sáu tấm nệm rơm đã được trải sẵn trên sàn.

- Mấy cậu không bị lạnh đâu, - bà chủ quán nói. Tôi đã đem cho mỗi cậu hai cái mền. Đây là cây đèn dầu, bởi vì nhà không có điện. Dĩ nhiên mấy cậu tới ăn cơm ở quán Bình Thiếc, với con chó nữa. Chìa khoá nhà đây. Bây giờ tôi phải chạy về lo cho mấy tài tử ở nhà.

Bà ta bỏ đi sau khi nhắc lại là cơm tối dọn lúc 7 giờ.

- Ngôi nhà của tên đao phủ ! Hề Xiếc cười nói. Đi một vòng coi, biết đâu không có một xác chết treo lưng lửng...

Ngôi nhà cũ kỹ này được xây cất khá là kỳ quái với nhiều hành lang hẹp, có rất nhiều phòng, nhưng trống trơn không có tới một cái ghế đẩu làm thuốc ! Ở một phía, nó mở ra con đường nhỏ nơi chúng tôi vô nhà. Ở phía khác, nó mở ra bờ thành. Nói cho đúng hơn, nó là một phần của bờ thành như hầu hết các ngôi nhà trong làng Pérouges. Đầu Bếp tìm thấy một cánh cửa sập, tiếp màu với mặt sàn, rất khó nhận. Hắn lò mò giở lên thử thì khám phá ra một cầu thang đá xoắn ốc hình như đâm thẳng xuống lòng đất.

- Đây chắc chắn là mấy hầm tối giam tử tội - Hề Xiếc giỡn. - Bọn mình xuống thử coi.

Hắn thắp đèn dầu và bước xuống các bậc thang gỗ ghè, nhưng được chừng 30 bậc, hắn dừng lại:

- Không đi được nữa.

Một cánh cửa sắt cũng cũ xì chặn ngang bậc thang. Không thể nào biết được cái cầu thang đá này dẫn tới một căn hầm, một đường ngầm... hay ngục tối. Tên Hề Xiếc gan cùng mình đang tìm cách mở cánh cửa thì Corget chặn lại:

- Thôi, khoan đã !... Mady đang chờ đó.

Đúng là Mady đang chờ, cô có vẻ căng thẳng.

Tôi hỏi cô có lo gì không.

- Không, - cô trả lời.

- Cậu ở một mình có sợ không ?

- Ô, sợ gì mới được chứ ?

Nhưng nhìn thấy gương mặt chăm chú của bọn tôi, cô mới thú nhận là vừa nói chuyện với bà Rubut - chủ quán, và được biết là cô bé dân làng Péroutes, trước đây được chăm vai Sylvaine rất là thất vọng vì bị loại.

- Có phải lỗi cậu đâu, - Corget nói. - Đó là quyết định của đạo diễn mà.

- Thì tớ cũng biết vậy. Nhưng dù sao tớ cũng chiếm chỗ của cô. Tớ ngại quá.

- Thôi mà Mady, đâu có gì phải áy náy. Đạo diễn thấy cậu thích hợp hơn, thì có cậu phim sẽ ngon lành hơn. Đi dạo với bọn tớ một vòng cho vui, Mady !

Chiều đang xuống, nắng nhuộm vàng những con đường hẹp. Sau khi đi hết con đường Lính Tuần Tra, tụi tôi đổ về quán Bình Thiếc. Đã tới giờ ăn tối, giờ kinh hoàng nhất cho bà Rubut vì không đủ chỗ cho khách ăn.

Đám "tài tử" ở chỗ bà, gồm có những người lo đạo cụ, phụ tá diễn viên, thợ điện và chuyên viên đồ cổ. Còn các tài tử thiệt sự, tức là người đóng vai lãnh chúa Hautfort và vợ ông, thì đang nghỉ ngơi thoải mái tại "Đại Khách Sạn".

Bọn tôi ngồi vô bàn, rụt rè nhìn dân chuyên nghiệp điện ảnh ăn uống nói chuyện với nhau. Ngồi trước mặt chúng tôi là một bà bự cao, tóc quăn như lông cừu, mở miệng ngay lập tức để coi bọn tôi là ai. Mady giải thích là cô được mời đóng vai Sylvaine, còn bọn tôi thì... cầm cờ chạy hiệu !

- A ! Em là Sylvaine ! - Bà ta la lên, - Tôi đã đọc kịch bản. Được lắm, em rất hợp !... Còn con chó này chắc là con sói Farou.

Bà ta nói liên miện. Bọn tôi được biết bà tên là Mireaux và là chuyên viên lo trang phục kiêm luôn hoá trang. Mady sẽ làm việc với bà, nhưng xe chở trang phục đang bị "pan" ở thị trấn Yonne, vì vậy việc quay phim sẽ bị chậm lại một chút, hầu hết các diễn viên đều qua tay bà. Tiếp theo đó, bà ta làm một tràng nhận định về kỹ thuật điện ảnh. Nhờ vậy bọn tôi biết viên kỹ sư âm thanh là người lo thu âm lời đối thoại của diễn viên, và Perchman là người cầm cái sào dài có treo micrô để di chuyển ngay trên đầu các diễn viên.

- Bà Mireaux tía lia cái miệng, - Nghệ Sĩ rĩ tai tôi. - Với một mình bà, mình đủ biết hết mọi chuyện xảy ra trong đoàn làm phim.

Ăn xong, Mady kêu buồn ngủ, từ biệt bọn tôi rồi rút lên phòng. Chắc cô mệt vì quá lo lắng tới cái vai Sylvaine, con gái ông phù thủy !

Cảm thấy quá sớm khi phải chui vô ngôi nhà tên đao phủ vào lúc này, cả bọn quyết định đi rông một chút. Ngôi làng lúc này đã tối thui, đường xá không một bóng người, các căn nhà đều đóng kín cửa. Nghệ Sĩ có vẻ sung sướng trước cảnh tượng này. Kafi cũng vậy. Nó có vẻ khoái đi dạo sau khi phải chịu đựng đám đông suốt ngày. Nhưng thành linh trong khi đang nhờn nhờ theo chân tôi thì nó sủa lên mấy tiếng. Rồi nó phóng mình mất dạng vào một con đường tối.

Khoảng 10 phút sau, bọn tôi bắt gặp nó trong một quãng đường hẹp. Nhưng nó không ở một mình. Một con béc giê đầu sói như nó, nhưng nhỏ con hơn, đang đùa giỡn với nó như hai con chó khùng ! Chúng đứng thẳng trên hai chân, ngó vào mặt nhau, kiếm cách cắn vào tai nhau, rồi lăn cù ra đất, vẻ khoái nhau lắm.

Bọn tôi đứng nhìn vui vẻ. Thành linh một bóng người xuất hiện, một người đàn ông hình như đã lớn tuổi.

- Dick ! - ông ta nạt nộ. - Lại đây ! Lại đây coi !... Đừng chơi với nó.

Nhìn thấy bọn tôi, ông ta hơi sững người lại, rồi bước tới tóm dây cổ lôi con chó kia đi.

- Lạ thiệt ! - Đầu Bếp nói. - ông ta nổi quạu, trong lúc hai con chó giỡn với nhau thiệt vui !

Tôi kêu con Kafi về, nó có vẻ còn thềm chơi với con kia.

Ban đêm, ngôi nhà tên đao phủ đầy vẻ âm u dữ tợn. Chiếc đèn dầu đặt dưới đất, hắt lên tường những hình bóng quái dị. Mỗi đứa chọn một góc nằm ngủ. Kafi nằm cạnh tôi.

- Cậu khoá cửa kỹ chưa ? - Nghệ Sĩ cười hỏi Corget. - Lỡ tên đao phủ xách búa trở về tìm tử tội !...

Trước khi ngủ, tôi gọi lại những biến cố của ngày hôm nay: chuyển khởi hành từ ga Lyon, ngôi làng ào ào như ong vỡ tổ !... Giờ này Mady đang làm gì ? Chắc hẳn ngủ... không hiểu sao tôi có một cảm giác lo lắng không yên, như thể có một chuyện gì không hay sắp xảy ra. Không được. Như vậy thì gốc quá...

Không biết tôi ngủ được bao lâu thì thành linh tôi nghe tiếng Kafi gầm gừ. Tôi nhòm dậy:

- Có chuyện gì vậy, Kafi ?

Hình như nó đang nghe ngóng trong bóng tối. Tôi cũng đóng tai nghe. Có tiếng chuột rúc. Căn nhà bỏ hoang này chắc đầy nhóc chuột. Tôi vò đầu Kafi, biểu nó nằm xuống và tôi cũng nằm xuống ngủ tiếp. Nhưng tôi không ngủ lại được nữa, vì vậy tôi đứng dậy, sờ soạng thắp ngọn đèn dầu, quyết định đi một vòng coi thử. Tôi bước qua phòng kế bên, nhỏ hơn phòng bọn tôi một chút, thì thấy một tấm bìa cứng đặt ngay giữa sân mà hồi nãy khi bọn tôi bước vô không hề có. Khi tôi cầm cây đèn cúi xuống để nhìn cho rõ hơn, thì tim tôi đập lồng lên. Trên tờ bìa cứng là mấy chữ:

"Coi chừng con chó của mấy người !"

Phốc một cái, tôi nhảy vô buồng lay tui bạn dậy. Bị lôi dậy giữa giấc ngủ ngon, cả bọn la lối ầm ĩ.

- Cái gì dzậy ? - Hề Xiếc lớn họng nhứt. - Tên đao phủ trở về thiệt à ?... Hay cậu mới tìm thấy một xác chết ?

- Không. Đâu có cần xác chết. Một tấm bìa ! Đọc đi !

Thằng Hề Xiếc nóng nảy giựt ngay tờ giấy.

- Cậu thấy ở đâu ?

- Trong phòng kia, trên sàn.

- Làm sao người ta vô được cà ? - Corget ngạc nhiên hỏi. - Tớ khoá cửa tới hai vòng, rồi còn gài chốt nữa.

- Chắc họ leo cửa sổ. - Nghệ Sỹ gợi ý.

- Cửa sổ cao lắm, nhứt là tính từ mặt đường.

- Vậy là cái cửa sập rồi, - Hề Xiếc vừa la lên, vừa phóng qua phòng bên cạnh. Hăn réo bọn tôi như điên. - Coi nè, nó vừa mới đóng lại, còn chưa khít ! Đưa cho tớ cây đèn. Tớ xuống coi.

Cả bọn đi theo Hề Xiếc xuống cầu thang hình xoắn ốc, nhưng dưới kia cánh cửa sắt vẫn lạnh lùng chắn ngang bọn tôi như cũ.

- Nhứt định là ai đó có chìa khoá, - Hề Xiếc nói. - Dù sao vụ này cũng khó hiểu quá.

Trở về phòng đứa nào cũng cầm lấy tấm bìa coi lui coi tới. Tôi nghĩ tới cô gái mà Mady thế chỗ... rồi tới người nông dân có con chó Dick. Cô gái chắc ganh tị với Mady. Người kia cũng vậy. Vì vậy họ muốn hại con chó của tôi chẳng ? Nhưng lời nhảm không lộ vẻ đe dọa rõ rệt. Thậm chí nó còn có thể là một lời báo động đầy thiện chí..

- Theo tớ, đây là một lời đe dọa mập mờ, - Corget nói. - Người ta muốn bọn mình sợ và rời khỏi làng Pérouges. Bọn mình chỉ cần cảnh giác là được.

- Tớ đồng ý, Hề Xiếc nói. - Đâu có để họ hù dễ vậy ! Hẳn quay về phía tôi. Bắt đầu ngày mai, Thủ Lãnh à, cậu phải luôn luôn dắt Kafi theo. Còn bọn tớ sẽ canh chừng. Cậu cứ tin ở tớ.

Sau đó, mỗi đứa lại trở về chỗ ngủ. Tôi kéo con Kafi xích lại gần sát tôi hơn nữa.

Bốn

Màn bí mật càng lúc càng dày

Tidou ngủ chập chờn cả đêm, cứ thỉnh thoảng lại thò tay qua Kafi coi nó có còn không.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy trước lũ bạn. Trời mới mờ sáng. Tôi lại đi thám thính ngôi nhà một lần nữa. Không có gì. Khi trở vô phòng ngủ, mấy đứa kia đã thức dậy, đứa ngáp dài, đứa vươn vai, nhưng đứa nào cũng hỏi tôi có gì xảy ra không.

Đầu Bếp nằm mơ thật khủng khiếp: một người to lớn, mặc áo choàng đỏ, đã tóm cổ hấn lồi xuống cửa sập và tống vào một hầm tối !

- Bằng mọi giá phải tìm coi ai đã đột nhập vào nhà, - Corget nói. - Phải chẳng đó là cái ông có con chó Dick...

- Dù phải, lão cũng không nhận đâu, - Hề Xiếc nói. - Chẳng thà mình tìm coi sau cánh cửa sắt kia có gì !

- Nhưng bằng cách nào ? - Nghệ Sỹ hỏi... - Và lỡ nguy hiểm thì sao ?

- Nếu người nào đó đi qua được, thì chắc tụi mình cũng đi qua được,

- Hề Xiếc à, cậu quên đây là căn nhà của một tên đao phủ. Biết đâu không có mấy cái hầm tối ở phía dưới này ?

- Dĩ nhiên tớ cũng biết mình đang ở trong một ngôi nhà rùng rợn, nhưng nhứt định người ta không có hành hình ở đây. Nếu có hầm tối trong làng Pérouges, thì nó ở trong khám Thầy Đội, cái toà lâu đài ở đằng kia đó. Theo tớ, cánh cửa sắt ngăn lối một đường hầm thoát ra bờ thành.

- Cái này cũng dễ kiểm tra thôi, - Gorget nói. Tụi mình đi rào ngoài bờ thành coi, trong lúc dân làng chưa thức dậy.

Tôi móc dây vào cổ Kafi rồi cùng cả bọn bước ra bên ngoài, một cơn mưa nhỏ và lạnh khiến người ta có cảm giác mùa đông đã về. Làng Pérouges vắng ngắt. Chúng tôi phải đi một vòng dài quanh bờ thành, và lục lọi dưới chân thành, nơi những tảng đá bị lấp sau các bụi cỏ dại và các bụi mâm xôi đầy gai làm xước hết ống chân. Thành lình, Kafi kéo tôi tới một cái lỗ đen ngòm, hình như muốn đâm ngang bờ thành. Tôi gọi mấy đứa bạn:

- Lại đây coi nè !...

Corget có đem theo một hộp diêm, hấn bật diêm. Ánh sáng yếu ớt soi mờ mờ một hành lang chạy về hướng ngôi nhà người đao phủ.

- Thấy chưa, - Hề Xiếc nói vẻ đắc thắng. - để tớ đi trước cho. Dù sao tớ cũng dễ luồn lách hơn mấy cậu.

Hắn tuột xuống hang, bò xồm trên mặt đất, cả bọn theo sau. Lối đi không chật lắm, nhưng nhiều nơi, đất bị lở đến nỗi phải trườn sát đất mới qua được. Tuy nhiên sau khoảng 20 thước, con đường hầm bỗng mở rộng ra bất ngờ. Corget lại quẹt thêm một que diêm, và chúng tôi nhận ra cả bọn đang ở trong một căn hầm hình vòm rất kiên cố, có thể đứng thẳng người lên được.

- Coi kìa ! - Đầu Bếp la lên. - Có cái gì trên tường màu trắng trắng !

Nhưng que diêm đã tắt, Corget quẹt que thứ ba.

- Một cây nến ! - Tới phiên Nghệ Sĩ la lên.

Đó là một cây nến trắng được đặt trên một gờ đá. Chắc chắn ai đó đã thắp nến ở đây vì quanh tường còn ám khói đôi chút. Corget vội vã châm nến. Căn hầm sáng tỏ hẳn.

- Còn cái này nữa ! - Lại Nghệ Sĩ nói.

Đó là một quyển sách nhét giữa hai viên đá như thể một cái kệ sách. Nghệ Sĩ cầm lên và đọc cho bọn tôi nghe:

"Bí mật của ngôi tháp bị nguyền rủa" Đầu Bếp nhảy nhồm lên:

- Thôi chết ! bọn mình nên đi ra...

- Không phải, đây chỉ là một cuốn truyện thiếu nhi, - tôi nói, - tớ đọc rồi. Hay lắm !

- Vậy là có ai đó đã mò tới tận đây để đọc truyện cho thêm... cảm giác ! - Corget nói.

Hắn cầm lấy cây nến và đi rảo tới cuối căn hầm. Chúng tôi lại khám phá ra những bậc thang đá chạy dài.

- Đúng nó rồi, - Hề Xiếc la lên. - Đây là thêm đá dẫn tới cánh cửa sập.

Đúng vậy, đi lên thêm 10 bậc nữa, chúng tôi đụng ngay cánh cửa sắt y hệt cánh cửa đã chặn chúng tôi, phía bên kia.

- Vậy là có người đã tới tận đây ban đêm !... chắc hẳn họ có chìa khoá của cánh cửa sắt... - Corget nói.

- Ngôi nhà này của bà Rabut, - tôi nói. - bà phải biết ai giữ chìa khoá cửa sắt này. Ta về hỏi bà đi.

Khi bọn tôi chui ra khỏi đường hầm thì trời vẫn còn mưa. Các bụi cỏ làm mấy ống quần bọn tôi ướt đẫm hết. Tại quán Bình Thiếc, Mady đang đợi bọn tôi, mặt mày rạng rỡ. Chắc cô đã ngủ một giấc ngon lành. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt tôi, nụ cười cô tắt ngay:

- Trời ơi, có chuyện gì vậy, Thủ Lãnh ? Mặt cậu sao đỏ dẫn vậy ? Cả đêm cậu không ngủ sao ?... Còn con Kafi nữa, tại sao lại cột cổ nó lại. Péroutes có phải là Lyon đâu... Có sợ nó bị chuyện gì đâu !...

Không muốn để Mady phải bận tâm, tôi đành nói láo là đêm qua Kafi ham chơi chạy bậy, làm bọn tôi mất rất nhiều thì giờ đi tìm và tôi đã cột nó lại để.. phạt. Mady nhìn tôi nghi ngờ nhưng không nói gì.

Phòng ăn đã đông người. Bà Mireaux bận cao đang chăm bánh sừng trâu vào một tách sôcôla cũng bận như bà.

- Chào các diễn viên, - bà kêu to lên khi vừa thấy bọn tôi. - Trời như vậy thì bữa nay chưa quay được đâu, dù trang phục và đồ phụ tùng đã tới. Sylvaine, à Mady tôi tính nhờ em giúp tôi lựa áo quần, nếu ông đạo diễn không gọi. Còn mấy chàng trai kia, các cậu tính làm gì hôm nay ? ... Chơi bài chớ gì ? Bo-lốt hay xì phé ? Tôi cùng khoái chơi bo lốt nhưng đào đâu ra giờ chứ...

Bà ta nốc cạn cốc sôcôla, đứng dậy, đi vô phòng thay áo quần, sau khi dặn Mady chờ bà ra liền.

- Chà, với bà Mireaux này, mình không cần phải mở miệng. Bà ta hỏi rồi tự trả lời liền hà ! Đầu Bếp nói.

- Mấy cậu ở lại trong lúc tớ đi đóng phim thì có sao hông - Mady lo lắng hỏi rồi cô lần lượt nhìn bọn tôi chăm chú. - Kỳ quá ! Hình như mấy cậu có chuyện gì đó. Lạ chỗ, mấy cậu khó ngủ sao ?

- Có gì đâu, - Tôi nói. - Chỉ tại bọn tớ tìm con Kafi cả đêm.

- Không ! Không phải !.. Có chuyện gì khác...

May thay bà Mireaux xuất hiện kéo Mady đi.

- Mấy cậu thấy không ? - Nghệ Sĩ vừa cười vừa nói. - Bọn mình đóng kịch dở ẹc suýt chút nữa tớ phun ra hết rồi !

- Vì vậy mà phải cần làm gấp, - Hề Xiếc tranh thủ nói liền. - Phải làm cho ra vụ tấm bìa gửi tụi mình, trước khi Mady hay chuyện...

Vậy là lấy cớ hỏi thêm thức ăn cho Kafi, tôi dắt nó vô bếp gặp bà chủ.

- A ! Đây cũng là một tài tử nữa, - Bà chủ quán vừa nói vừa vuốt ve Kafi. - Nó to thiệt... hèn gì người ta chọn, nó thay con kia.

Tôi chớp ngay cơ hội để hỏi là có nhiều con bęcgiê đầu sói ở trong làng không.

- Không. Chỉ có mỗi con. Đó là con mà người ta định tuyển để đóng phim đó... Nó hay lảng vảng tới sân nhà tôi, phía sau bếp.

- Nó là con chó của ai, hả dì ?

- A, cái ông này kỳ lắm, - Bà Rabut cười nói, - hình như ông không quan tâm tới cái gì ngoài con chó của ông ! Ông chỉ đi ra ngoài lúc trời tối, không có ai trên đường... Ông ở căn nhà cuối quảng trường Đại Sảnh đó...

- Chà, vậy chắc ông khó tánh lắm phải không dì ?

- Tôi chỉ biết là ông hơi kỳ kỳ. Tôi nhận ra ngay điều này, khi mua lại căn nhà mà mấy cậu đang ở.

- À, té ra là căn nhà cũ của ông !

- Ông để nó hư hỏng hết trời. Tôi tính sửa lại, phòng khi đông khách....

Tôi nói là bọn tôi có thấy một cái cửa sập mở ra cầu thang ngầm và một cánh cửa sắt.

- A... Cái hầm đá đó mà ! Trước đây tôi cũng tự hỏi người ta chặn cái cửa sắt đó để làm gì... Tôi không có chìa khoá. Người chủ cũ làm mất rồi. Chắc bữa nào phải làm một chìa khoá mới...

Trong khi bà nói chuyện, tôi bỗng chú ý tới một cô gái nhỏ cỡ tuổi Mady nhưng gầy hơn nhiều, đang ngồi gọt khoai trong góc bếp. Cô ta có một vẻ gì rụt rè, nhẫn nhục. Bà Rabut nhìn theo hướng mắt tôi và thấy cô gái.

- Éliette à, chắc phải lấy thêm một ít hành. Cháu leo lên rằm thượng kiểm giùm dì một ít được không ?

Cô gái nhỏ đặt con dao và củ khoai xuống đất, rồi giũ tạp dề, bước đi.

- Chính nó là người suýt đóng vai của cô Mady, - Bà chủ quán nói nhỏ với tôi. - Nó rất buồn khi không được nhận đóng phim... Chính ba nó nói cho tôi hay vậy. Ông ta đã xin tôi cho nó phụ việc trong mùa hè này, sợ để ở nhà nó thêm buồn... Dù sao có nó cũng đỡ lắm. Nó rất cẩn thận và khéo tay không ngờ đó. Nhưng ngặt cái là nó không bao giờ cười.

- Nhà cô ta đâu vậy dì ?

- Ở ngoài bìa làng, trong một nông trại cũ, trên đường Phô-mai-lạt, tôi cũng không biết rõ ba má nó người vùng nào, họ mới tới làng này ở có năm bảy tháng gì đó. Hình như ba nó làm nghề đan lát...

Bà ta định nói thêm thì cô gái trở lại, để một bó hành củ đặt trên bàn. Kafi đã ăn xong, tôi rời khỏi nhà bếp.

- Sao ? - Corget hỏi ngay.

Phòng ăn đông người, tôi không muốn cả đám xì xầm trước mắt họ. Vì vậy tôi kéo cả bọn đi. Bên ngoài trời vẫn mưa, lạnh và dai dẳng. Đành phải về lại căn nhà của tên đao phủ chui vô mấy tấm nệm rơm đang chờ sẵn.

Rồi tôi kể lại những gì bà Rabut nói, không sót một lời.

- Tố nghĩ có nhiều khả năng đây là ông già nông dân có con chó, bởi vì ông có chìa khoá cửa sắt. - Corget nói. - Ông ghét Kafi, và muốn trả thù. Phải không ? Chính bà Rabut cũng nói là ông tính tình kỳ cục !

Nghệ Sỹ lưỡng lự. Hẳn cho là lúc giao nhà làm sao ông ta biết mình sẽ cần tới cái chìa khoá đó ? Ông ta không giao chìa khoá, vì . . đơn giản là ông làm mất.

- Có thể, có thể.., - Corget nói. Nhưng ông hay đi ra ngoài ban đêm. Ông phải có chỗ để đi chớ. Vậy, tại sao lại không phải là con đường hầm ?

- Nhưng tớ vẫn thấy không ổn, - Nghệ Sỹ đáp. - Ở tuổi ông, không ai đọc cuốn truyện như "Bí mật của ngôi tháp bị nguyền rủa"...

Hề Xiếc và Đầu Bếp thì nghi Éliette hơn. Việc cô ta xin vô làm ở quán Bình Thiếc, đúng lúc bà y chủ nhận đoàn làm phim về ở trọ, có vẻ lạ.

- Thủ Lãnh thấy cô ta có vẻ rụt rè, - Hề Xiếc nói, - nhưng điều đó có ý nghĩa gì đâu ! Tớ vẫn không tin mấy đứa con gái rụt rè.

Đúng ra hẳn phải nói là hẳn không tin mọi đứa con gái có trên đời này.

Giác Đấu vẫn ngồi yên không nói. Corget hỏi ý kiến hẳn.

- Tớ không có ý kiến nào. Mấy cậu cứ nói tới ông già khó chịu có con chó, tới cô nhỏ phụ bếp ốm nhách... nhưng lỡ có một người thứ ba nữa thì sao ?

Cuộc thảo luận kéo dài. Cuối cùng Corget đề nghị tới đập cửa nhà người nông dân "kỳ kỳ" đó.

- Không nên đi cả đám, - hẳn nói. - Một đứa thôi, chắc Thủ Lãnh đi tốt hơn hết. Cậu tới hỏi ông cái chìa khoá cửa sắt để coi ông trả lời sao. Cậu nói là để nhốt con chó của cậu dưới hầm kéo ban đêm nó cứ chạy đuổi bắt mấy con chuột làm bọn mình không ngủ được.

Ý kiến hay. Tôi đi ngay một mình, dưới cơn mưa. Ông Barbier ở trong một ngôi nhà cổ xưa chừng bốn năm trăm năm, với những khung cửa sổ hình vòm, và cánh cửa lớn đóng một dây đinh cồ như cửa một nhà tù ! Tôi cầm cái dùi treo bên cửa, gõ mấy tiếng làm phát ra những âm thanh rền rền đầy vẻ âm u. Một ông già xuất hiện, đầu tóc xù bự như một đụn rơm, đã bạc gần hết.

- Cậu muốn gì ? - ông hỏi bằng giọng không dễ chịu chút nào. - Đừng có tới quấy rầy tôi.

Tôi giải thích lý do.

- Chìa khoá ? Chìa khoá nào ? Tôi đưa hết cho bà Rabut rồi. Bộ bà nghĩ tôi phải đi lùng một người thợ sửa khoá cho bà nữa sao ?... Còn nếu con chó của cậu cứ sủa ngậu xì lên không cho cậu ngủ, thì cứ bịt miệng nó lại. Và nhớ đừng để nó chơi với con chó của tôi !

Ông ta đóng sầm cánh cửa lại, mặc kệ tôi đứng ngượng ngùng như một con chó cụp tai. Tôi chạy về nhà, làm mấy đứa bạn ngạc nhiên.

- Về sớm vậy à ? - Corget hỏi. - Bọn mình cũng đoán cậu được tiếp đón như vậy thôi. Dù sao cũng có điều chắc chắn: ông ta ghét Kafi.

Cuộc bàn cãi tiếp tục, còn hăng hơn trước, nhưng tới 12 giờ trưa, bọn tôi vẫn không nhích thêm được nửa bước. Tại quán Bình Thiếc, bọn tôi thấy Mady sáng rỡ như một cái ly được rửa xà bông. Ông Eeaumont mới cho cô đóng thử một đoạn: cả hình lẫn tiếng đều tốt.

Hiếm có khi Mady xúc động mạnh như vậy. Nhưng dù sao cũng phải ăn chớ. Chúng tôi tạm ngừng câu chuyện vì tới phiên bà Mireaux phát thanh. Bà cho biết nữ diễn viên chính đóng vai phụ nhân Hautfort đã tới. Cô ta tên là Madeleine Villard. Cô ta chưa phải đã nổi tiếng lẫy lừng, nhưng chắc chắn sẽ trở thành đại minh tinh. Mady lảng tai nghe không sót một lời. Về phần tôi, tôi quá bận tâm tới Kafi nên không thấy hứng thú cho lắm.

Sau bữa ăn, Mady chúc bọn tôi đánh bài vui vẻ, rồi khe khẽ vừa hát vừa khoác tay bà Mireaux bước về phòng. Corget rỉ tai tôi:

- Bây giờ cậu và tớ cố tìm cách nói chuyện riêng với Éliette.

Nhờ một bà già giúp việc trong quán, bọn tôi được biết Éliette thường rời quán Bình Thiếc lúc 3 giờ tới 3 giờ rưỡi, sau khi rửa xong chén bát và đi bộ về nông trại. Corget đề nghị hai đứa tôi núp ở đâu đó để đón cô ta. Vậy là từ lúc 2 giờ rưỡi chiều, trong khi 4 đứa kia trở về căn nhà của tên đao phủ, thì tôi và Corget tới núp ở một con đường nhỏ có tên là Bờ Đá Chắn, nơi Éliette phải đi qua để ra khỏi làng, tay dắt con Kafi.

Hơn nửa giờ sau, Éliette xuất hiện dưới cái áo mưa không lồ, chắc là mượn của bà Rabut. Khi đi ngang qua chỗ bọn tôi đứng, cô ta bước nhanh và quay mặt đi. Tôi gọi:

- Éliette, con chó của tôi làm cô sợ sao ? Nó đâu có dữ... và nó cũng đã quen cô rồi. Đây, cô cứ coi nó kìa.

Cô gái đành dừng lại và bối rối nhìn bọn tôi:

- Không. Tôi không sợ.

Cô ta ngập ngừng muốn đưa tay ra vỗ lên đầu con chó, rồi lại ngừng. Tôi nói tiếp:

- Éliette, cô đừng giận bọn tôi nếu cô không được giữ lại đóng phim... Bọn tôi có muốn vậy đâu. Mady cũng vậy...

Cô gái nhỏ khe khẽ nhún vai:

- Không. Tôi không giận. Đóng phim chỉ có mấy ngày, trong lúc dì Rabut hứa thuê tôi - suốt cả mùa hè này.

Cô ta toan bước đi, nhưng Corget đã nói rất nhanh:

- Cô có biết ngôi nhà của tên đao phủ, nơi chúng tôi ở trọ không ?

Cô ta không có vẻ ngạc nhiên chút nào:

- Biết chớ. Chính tôi quét dọn và trải thảm ở đó chớ ai.

- Vậy cô có biết con đường hầm thông ra ngoài bờ thành không ?

Lần này cô ta bối rối, gương mặt xanh xao của cô đỏ bừng lên. Cô ta ấp úng vài tiếng gì đó không rõ, rồi định bước đi, nhưng Corget nắm tay cô giữ lại.

- Éliette, cô nói thẳng ra đi, hôm trước cô lên vô chỗ bọn tôi ở để đặt lời nhả đó, phải không ?

- Tôi ?... Mấy anh nói gì ?... Tôi không hiểu..

Cô ta ngược nhìn chúng tôi, gương mặt đầy lo lắng, kêu lớn:

- Tôi không biết gì hết !... Thả tôi ra !

Cô ta bỏ chạy. Corget và tôi đứng sững, không biết làm gì.

- Cậu thấy không ? - Cuối cùng Corget nói. - Khi tớ nói tới hai chữ "đường hầm", nó đã đỏ mặt lên. Tớ chắc chắn nó biết một điều gì...

Năm Mái tóc đỏ

Náo động trong làng Pérouges ! Chuẩn bị quay phim ! Đúng vậy, mưa đã tạnh tối qua, trong khi phong vũ biểu bắt đầu lên. Cả ê-kíp làm phim đều vây quanh radiô để nghe thời tiết.

Ít nhất lần này, Đài khí tượng không lầm. Sáng hôm sau khi tôi thức dậy, mặt trời đã nhô cao trên một bầu trời trong vắt. Cả đám bạn đều ngủ ngon lành. Chúng tôi cho rằng, nếu người lên vô nhà là ông già thì bây giờ ông đã biết bọn tôi khám phá ra đường hầm rồi... còn nếu đó là Éliette, chắc nó đã hoảng hồn khi bọn mình nói chuyện với nó ! Vì thế chúng tôi thấy yên bụng.

Chỉ cần đừng thả Kafi chạy lung tung là đủ. Tôi thấy mình có lý khi không cho Mady biết: cô sẽ lo hoảng lên vô ích !... Sau một chậu tắm nước lạnh một cách can trường, cả băng vừa ca hát vừa tiến về quán Bình Thiếc.

Ở đây cũng ồn không thể tả !... Mọi người đều căng thẳng, ai nấy đều nôn nóng chờ dọn ăn.

- Lẹ lên, dì ơi, sắp làm việc rồi !...

- Không, đừng thêm sữa ! Cà phê thôi ! Cà phê thiệt đậm vô cho tui !...

- Bọn tôi kêu bánh mì chớ có phải bánh sừng trâu đâu ! Lẹ lẹ giùm chút, bà chủ !...

Bà Rabut chạy quố đước sáng đèn, hò hét luôn miệng làm bà già giúp việc lính quính rót trà vô tách sữa.

Chuyện nổ như bấp rang ! Ai nấy đều phấn khởi. Bọn tôi cũng vậy. Đúng như thầy Mouret nói, bọn tôi đang tắm mình trong làn nước... nóng hổi của xinêma.

Thình lình một giọng la quát chúa ở ngưỡng cửa:

- Tập họp ở quảng trường Đại Sảnh, lúc 9 giờ.

Đó là một người phụ tá bụi cồ dề như hộ pháp vừa mới tấp vào quán Bình Thiếc như một cơn lốc. Mady giật mình, suýt nghẹt thở vì nuốt trọn một miếng bánh mì to tướng.

- Trời ! Hết hồn ! - Cô kêu lên. - Sao ông la lớn dữ vậy ?

- Đừng sợ, Sylvaine ! - Bà Mireaux nói. - Ngày quay phim nào cũng vậy 40. Ông Beaumont còn la người ta dữ hơn nữa. Cả tôi cũng bị la lối như điên, nhưng tôi vẫn ăn ngon miệng mà..

Quả thật, bà ta vẫn bình thản nhấm nháp mấy cái bánh sừng trâu, và tách sôcôla bọt trắng.

Đúng 9 giờ, với cái bụng căng cứng, bọn tôi kéo nhau tới quảng trường Đại Sảnh. Trời ơi là người ! Chưa bao giờ Pérouges đông như vậy... Tất cả dân làng đều có mặt và không phải chỉ dân làng này thôi, người ta còn tuyến rất đông dân làng Meximieux bên cạnh để đóng vai phụ. Bởi vì hôm nay quay một trường đoạn quan trọng: ngày khởi hành của lãnh chúa Hautfort và phu nhân.

Bọn tôi ngạc nhiên khi thấy những thanh ray. Bà Mireaux cho biết chúng dùng để trượt camêra.

- Mấy cậu coi áo quần kìa !... Không tưởng tượng nổi ! - Mady nói.

Bọn tôi cũng kích động như cô. Chỉ có Kafi là rầu rĩ. Nó vẫn mang sợi dây lòng thòng trên cổ.

- Lẽ ra cậu nên để nó ở nhà, - Mady nói. Bữa nay chưa tới phiên nó đóng.

Nhưng đúng ngay lúc đó, giọng người phụ tá vang lên ồm ồm trong loa phóng thanh:

- Chuẩn bị áo quần đầy đủ !... nhân viên phục trang soát lại lần cuối !..., 20 phút nữa tập hợp !...

Tất cả mọi người đổ xô đi thay quần áo. Bọn tôi chạy theo đám đàn ông ra phía sau Đại Khách Sạn, Mady chạy đi tìm bà Mireaux.

- Cái gì dzậy nè ? - Đầu Bếp la lên khi nhận bộ trang phục. - Bộ đồ lính Bắc Phi ! Có lính Bắc Phi trong thời Trung cổ à ?...

- Còn tớ có cái gì đây ? - Hề Xiếc cũng ré lên. - Vớ hay găng tay ?

- Người ta sẽ nói là tớ đội trái banh chứ không phải nón. - Nghệ Sĩ cũng góp ý kiến.

Giác Đấu, vẫn chưa hết bàng hoàng về mớ tóc giả phần hăn. Lần đầu tiên hăn có tóc ! Hăn không ngớt nhìn vào tấm gương mà bà Rabut cho mượn với cái vẻ tỉnh tỉnh rất khôi hài của hăn:

- À, té ra tớ không phải là hoàng đế Charles đầu hói, mà là nữ tướng Jeanne d'Are !

Chắc chắn kẻ không vui duy nhất trong đám là Kafi. Nó ngồi xồm xồm tường, đưa mắt nhìn bọn tôi trách móc.

- Bọn mình làm gì nó bay giờ,- Đầu Bếp chột nhớ ra, hỏi tôi.

- Không sao đâu... Tớ sẽ dẫn nó theo, nó cũng là một diễn viên mà.

Suýt nữa bọn tôi ra trễ. Quang cảnh trên quảng trường thật là hùng vĩ ! Chúng tôi đang ở vào năm 1375, trong lãnh địa Hautfort ! Dưới các thứ áo

chên, áo bó, tóc giả, mũ nón... không ai nhận ra ai được nữa. Ngay cả Mady bây giờ chỉ còn là một cô gái nhà quê rạch rưới, đi chân đất: trong khi chờ đợi đóng vai Sylyaine, cô được trưng dụng tham gia đám đông cho đỡ phí.

Ngồi vắt vẻo trên một cái thang xếp, đạo diễn Beaumont, áo sơ mi xắn tay gần tới vai, loa phóng thanh cầm tay, la lên:

- Im lặng ! Im lặng !...

Tất cả mọi gương mặt quay về phía ông, tiếng ồn ngưng bật. Đạo diễn giải thích vắn tắt cảnh sắp quay: lãnh chúa Hautfort và phu nhân sẽ xuất hiện ở cuối quảng trường, như thể từ lâu đài đi ra. Đám đông phải tụ tập hai bên đường, trẻ con đứng trước, và tất cả sẽ tung hô vị lãnh chúa !

- Nhớ đừng ai ngó về phía camera ! - Rồi đạo diễn đưa mắt về đám đông. - Ai được chỉ định để chào vị lãnh chúa ?

Hai cánh tay giơ lên:

- Tốt. Quý vị biết phải làm gì rồi. Anh là một nông dân, anh sẽ tiến tới vị lãnh chúa, và nghiêng mình chào, như người ta đã chỉ... Còn chị, chị sẽ bước tới bà phu nhân và hôn tà áo của bà.

Rồi ông lại nói với đám đông:

- Nhớ hoan hô cho nhiệt tình vô. Đừng quên lãnh chúa Hautfort là người bảo vệ quý vị, quý vị rất buồn khi ông ra đi, và quý vị phải bày tỏ cảm tình của mình bằng những lời tung hô...

Bây đưa chúng tôi tụ tập bên nhau như thường lệ. Nhưng một người phụ tá tới biểu bọn tôi tách ra, bởi vì ông nói ngó bọn tôi như một đám trẻ mồ côi. Chỉ còn có Corget đứng với tôi, và Kafi nữa, dĩ nhiên.

- Lẹ lên ! Lẹ lên ! - Đạo diễn gào trong loa phóng thanh. - Ở đây không có điện, chúng ta phải dùng ắc quy để quay... Đừng để mất thời giờ quá !

Cuối cùng, giờ phút trọng đại đã tới. Mệnh lệnh phát ra từ loa phóng thanh:

- Chú ý !... Camera một !... Bắt đầu !

Vị lãnh chúa và vợ ông xuất hiện, cỡi trên hai con ngựa cao lớn, yên của vị phu nhân phủ gấm thêu chỉ vàng. Họ cho ngựa đi nước nước kiệu, uy nghi. Nhưng thành linh đạo diễn rống lên:

- Cắt !

Quay về đám đông, ông ta gặt um xum:

- Sao đó ? Còn chờ gì nữa ? ... Tôi đã nói kỹ rồi, quý vị không hiểu sao ?... Khi nào mới chịu hoan hô, hả ?

Bị choáng ngợp bởi cảnh tượng huy hoàng, đám đông há miệng trở mắt ra nhìn, không ai nói được một tiếng... cả tôi cũng vậy.

- Làm lại ! - Đạo diễn vung tay. - Ngài Hautfort, cho ngựa lui !...

Hai ông bà lãnh chúa cho ngựa vòng trở lại.

Im lặng. Rồi một lần nữa: :

- Camera một !... Bắt đầu !... Hai người cỡi ngựa lại tiến như cũ, với dáng vẻ oai nghiêm. Tiếng hoan hô ran lên từ mọi phía, đỉnh tai nhức óc. Tôi nghĩ chắc lần này ông Beaumont sẽ hài lòng. Nhưng không, giọng ông lại rống lên, đầy bức dọc:

- Cắt ! Ông ta múa tay như điên trên cái thang xếp, tôi cứ sợ ông sẽ giựt tóc vì giận:

- Mẹ kiếp ! Quý vị hãy nhớ cho kỹ là đang ở năm 1375 ! Năm 1375, người ta có kêu là "hoan hô" không ?... phải hô "vạn tuế" chớ !... Làm lại !

Một lần nữa, hai ông bà Hautfort lại trở về chỗ cũ, vị lãnh chúa không nói gì, nhưng bà vợ hơi bĩu môi.

Lần thứ ba, mọi việc diễn ra khá êm thấm cho đến khi camera 2 đặt trên cửa sổ tầng một bắt đầu hoạt động... thì tiếng hô "cắt !" đáng sợ đó lại vang lên.

- Không phải như vậy, - ông Beaumont lại gầm lên. Tuột lẹ xuống thang, ông lao đến chỉ diễn viên phụ tội nghiệp vừa mới hôn tà áo vị phu nhân:

- Coi, đừng có gấp dữ vậy ! Ngó không khác gì chị muốn chồm tới để cắn bà ta.

Ông chỉ dẫn cách diễn cho người phụ nữ rồi lại leo lên thang xếp. Nhưng khi qua mặt tôi, ông nhận ra Kafi:

- A ! Không được để con chó này trong đám đông. Giống béc giê này chưa có vào thời Trung Cổ ở nước pháp... Có phải đây là con chó đóng vai sói không ? Dẫn nó đi chỗ khác !

Tôi hết sức bối rối. Bọn tôi không muốn để Kafi một mình. Nhưng có lẽ trong thời gian quay phim không có chuyện gì đâu. Tôi hỏi Corget chìa khoá nhà rồi dắt Kafi đi. Làng vắng ngắt, không một bóng người. Tôi dặn Kafi ở nhà chờ tôi, đừng sủa. Khoá cửa tới hai vòng, tôi chạy về vừa đúng lúc quay tiếp.

Than ôi, tôi lầm ! Cảnh quay cứ kéo dài mãi, khi thì micrô bị tắt tiếng, khi thì con ngựa của phu nhân Hautfort lồng lên, làm mấy người nông dân hoảng sợ. Mãi tới gần trưa, hai Ông bà Hautfort vẫn chưa đi xong đoạn

đường 40 mét. Nếu dám thì tôi đã lên về coi Kafi ra sao. Xung quanh tôi cũng đã có nhiều người tỏ ra bồn chồn.

- Trời ơi ! Đóng phim gì mà khổ quá, - một bà rên rỉ. - Cứ "bắt đầu" rồi "cắt", "bắt đầu" rồi lại "cắt"... Biết hồi nào mới xong đây hả trời ?....

May thay ông đạo diễn cũng mệt, nên thông báo cho nghỉ xả hơi một lát. Không chần chừ một giây, tôi co giò chạy biến về nhà. Nhưng đúng lúc tôi queo vô con đường nhỏ, tim tôi nhói lên. Ai đó đang đứng trước cửa nhà tôi, thái độ kỳ lạ như muốn leo lên tường, đu lấy cửa sổ tầng một vốn không cao bao nhiêu ! Nhưng khi trông thấy tôi, y bỏ đi ngay lập tức và biến mất ở đằng kia đường. Tôi chỉ có đủ thì giờ nhận ra đó là một người phụ diễn, nhờ mái tóc màu đỏ cà rốt. Nhưng thay vì rượt theo để hỏi y làm gì đó, thì tôi chỉ nghĩ tới Kafi. Tôi đâm bổ vào trong nhà, Kafi đang chờ tôi, nhưng nó cũng có vẻ lo lắng. Có lẽ nó cũng nhận ra có người định mở cửa hoặc trèo qua tường để vô nhà.

Sau đó mấy đứa kia cũng lục tục về.

- Cậu có nhận ra được hấn không ?

- Không. Tớ chỉ biết là hấn đội tóc giả màu cà rốt thôi.

Corget nhìn tôi, đôi mắt tròn xoe:

- Cậu nói sao hả Thủ Lãnh ? Tóc giả màu đỏ à ?

- Đúng. Tóc đỏ.

Hấn suy nghĩ rồi đột ngột tuyên bố:

- Vậy là chính y rồi. Y đứng gần tớ. Khi cậu hỏi tớ chìa khoá, tớ đã thấy y nhìn theo cậu. Khi cậu trở về, y vẫn còn đó. Nhưng khi bắt đầu quay, con ngựa lồng lên làm mọi người hoảng sợ, thì y biến mất. Sau đó tớ không thấy y trở lại nữa.

Sáu
“Ôi ! Điện ảnh !”

Buổi quay phim tiếp theo được ấn định vào 3 giờ chiều. Tôi hết sức lo cho Kafi. Buổi quay có thể kéo dài tới tối lắm. Giác Đấu ngồi cạnh tôi, nói nhỏ:

- Hay cậu ở nhà giữ nó ?

- Không được. Sáng nay tớ đã bỏ mấy xen rồi. Người ta nhận ra mất... Còn Mady nữa !... Hắn sẽ nói sao ? Hắn sẽ hiểu là mình giấu hắn chuyện gì đó.

- Vây thôi, cứ kể hết cho hắn đi ! Như vậy tốt.

Corget cũng đồng ý kể. Ăn xong, bọn tôi kéo Mady ra một góc, kể hết mọi chuyện. Mặt cô đỏ bừng lên.

- Sao ? Mấy cậu giấu tớ suốt cả mấy ngày nay à ?... Té ra vì vậy mà mặt mày mấy cậu ngó tên nào cũng dễ sợ !...

Corget nói:

- Mady à, không phải bọn tớ khi dễ cậu đâu. Nhưng bọn tớ sợ cậu không ngủ được, làm ảnh hưởng tới vai đóng.

Mady mỉm cười cảm ơn, nhưng gương mặt vẫn sa sầm.

- Bây giờ mấy cậu định làm gì ?

- Bọn tớ vẫn chưa biết ai đe dọa Kafi, và tại sao ?... Bọn tớ đang nghi tên đội tóc giả màu đỏ.

- Vây cứ theo dõi y coi !

- Việc này không dễ đâu, Mady. Đâu phải một mình y mang tóc giả màu đỏ !

- Vây chiều nay, mấy cậu chia nhau canh chừng tất cả những ai mang tóc giả màu đỏ...

- Còn ai giữ Kafi ?

Cô suy nghĩ:

- Cứ khoá nó lại trong phòng của tớ. Không ai biết đâu... Nếu mấy cậu muốn, tớ sẽ báo với bà Rabut.

Phòng của Mady ở trên lầu một. Cửa sổ duy nhất mở ra bờ thành, cách mặt đất tới hơn 10 thước. Không thể nào leo vô phòng từ phía đó được. Nhưng thành linh tôi nghĩ tới Éliette.

- Còn Éliette ? Lỡ con bé đó lên thì sao ?

Mady cau mày, rồi suy nghĩ một lúc:

- Éliette không bao giờ dọn phòng cả. Chắc nó không vô buồng tở đầu. Hơn nữa, tở sẽ cất luôn chìa khoá chớ không móc ở hành lang như trước. Tở sẽ nói với bà Rabut là để đề phòng có ai lấy lộn chìa khoá, bước vô phòng tở, rùi bị Kafi cắn thì sao.

- Ý kiến hay đó, - Đầu Bếp tán thành. - Kaifi ở trong phòng của Mady là yên.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy bứt rứt. Có phải đây là một linh tính hay không ? Dù sao thì cũng phải làm lạ, cho nên tôi nhốt Kafi trong phòng Mady, và dặn nó ngồi yên đừng sửa.

Người ta đang phân phát áo quần. Đây là một xen chiến đấu. Hình như bây giờ mọi người đã quen đóng phim, nên chuẩn bị lạ làng hơn. 15 phút sau, các diễn viên chính cũng như phụ diễn võ trang cung tên, khiên và áo giáp đã có mặt.

Tôi và Corget mỗi đứa nhận được một cây cung to bằng cả người. Lúc khác, chắc tôi đã khoái chí tử, nhưng bây giờ đầu óc tôi chỉ nghĩ tới một chuyện: những mái tóc đỏ. Tôi đếm cả thấy có 6 mái, từ màu đỏ nâu tới màu đỏ cà rốt, không biết ai là kẻ tình nghi ?

Thình lình giọng ông đạo diễn vang lên dặn dò mọi người nhớ tuân theo lời chỉ dẫn trước đây của mấy viên phụ tá đạo diễn:

- Ráng chiến đấu cho ngon lành nghe, quý vị ! Cứ việc la hét thả giàn !... Cứ gõ thoải mái vào mấy tấm khiên và rống lên: "Giết chết nó !..." "Đổ đầu xuống đầu nó !..."

Ông nhiệt tình đến nỗi bọn tôi bắt đầu thấy máu nóng bốc lên. "Không quên nhiệm vụ", Hề Xiếc nhắc.

- Bọn mình chia nhau ra chớ đừng đứng chùm nhum một chỗ nghe, hấn hạ giọng. - Đừng để sót một cái đầu đỏ nào hết.

Mọi người chia nhau chiếm chỗ trên thành. Tôi thấy mình đứng gần Hề Xiếc và khoảng một tá nông dân khác. Hai người trong bọn họ mang tóc giả màu đỏ.

- Cứ chiến đấu cho ngon lành, - Hề Xiếc nói. Nhưng phải theo dõi cho kỹ nghe.

Mọi việc đã được chuẩn bị. Các vị trí đã được đánh dấu bằng phấn. Từng đồng đá sỏi dùng để làm đạn được chất sẵn trên bờ thành, trong đó có cả bốn năm tảng đá bự cỡ cái đầu bò... bằng nhựa, nhẹ đến nỗi thậm chí thằng Hề Xiếc có thể mang hết cả đồng. Nhưng trái lại, cây cung người ta giao cho tôi là cung thiệt, tôi phải ráng hết sức bình sinh mới có thể giương nổi.

Nhưng ông Beaumont vẫn chưa ra lệnh bắt đầu, dù có vẻ nôn nóng ra mặt ! Tại sao vậy cà ?

- Chắc ông đang chờ mấy củ khoai, - một người phụ tá nói. - Chúng chưa chín.

- Khoai ?! - Hề Xiếc trợn tròn mắt. - Té ra mình sắp đóng xen ăn tối à ?

Người phụ tá phì cười:

- Không, người ta đang nấu khoai để giả làm dầu sôi đổ lên đầu quân địch. Nó bốc hơi dữ lắm.

Cuối cùng mệnh lệnh cũng được ban bố. Cả mặt thành vang động, những tiếng hô "giết chết nó", "đổ dầu sôi lên đầu nó" rú lên không ngớt. Trận đánh đã bắt đầu. Tên bay tứ phía. Tôi được giao cho 6 mũi tên và tôi bắn loạn xạ vào bất cứ ai, về mặt hung tợn như muốn xé xác quân địch. Bên cạnh tôi, hai nông dân đang trút một nồi nước khoai, làm hơi bốc lên nghi ngút.

Cách đó không xa, Hề Xiếc đang liệng đá không ngớt tay. Người ta có thể nói là hắn đang chiến đấu với khoảng hai chục tên địch. Nhưng té ra không có ai ở dưới chân thành cả, ngoại trừ... ông đạo diễn đang khua chân múa tay để chỉ dẫn.

Thình lình, tiếng "cắt !" kinh hoàng lại vang lên. Hai người nông dân có nhiệm vụ trúng tên phải rơi xuống thành lại không dám nhảy xuống cái lưới đã giăng sẵn. Phải làm lại ! Người phụ tá ra lệnh cho chúng tôi chạy xuống lượm đá và tên lên. Khi tôi hỏi tại sao không quay phim toàn bộ trận đánh một lượt cho dễ chịu hơn, ông ta giải thích là vì lý do tiết kiệm. Ngày mai nếu trời tốt, thêm vài con ngựa nữa, bọn tôi sẽ thành phe tấn công. Sau đó bằng thủ pháp "mông-ta", người ta sẽ ráp nối các cảnh trên mặt thành và dưới chân thành với nhau, và khán giả sẽ có cảm giác đang chứng kiến trận đánh một cách toàn diện.

- Ôi, điện ảnh !... - Hề Xiếc vừa lom khom lượm đá vừa thở dài. - Té ra toàn là đóng dùm ! Tớ hết còn muốn đi coi phim... dĩ nhiên trừ phim này.

Cảnh quay lại tiếp tục. Tôi lại ra hết sức bắn tên, còn Vua Còi thì trợn mắt bậm môi, liệng đá xuống khoảng trống. Trời nóng, ai nấy đều đổ mồ hôi. Lúc nghỉ xả hơi, một người nông dân đã gỡ mái tóc giả ra để lau trán. Mọi người đều bắt chước ông ta... trừ người có đầu tóc đỏ còn lại ! Y ngồi trong một góc quay lưng lại, không nói gì.

Rồi phim lại tiếp tục quay. Tới 5 giờ rưỡi, tên, đá và lời hô vẫn còn bay không ngừng... Thình lình tiếng hô "cắt" của ông đạo diễn vang lên,

cùng lúc với một người mang tóc đỏ khuyu xuống bên cạnh tôi. Đó chính là người hồi nãy không chịu giở tóc ra. Y vừa mới bị té trẹo chân vì đôi guốc gỗ.

- Chắc tôi không đóng được nữa !..Đau quá. - Y nói.

- Anh còn đi được không ? - Người phụ tá hỏi. - Có cần ai dìu anh không ? Nhà anh đâu ?

Người kia không trả lời, làm như thể y không nghe. Y đứng dậy và cố bước cà nhắc mấy bước:

- Ông đừng lo, chắc tôi đi về nhà một mình được.

Y nhả nhó bước xuống thêm đá, và dò dẫm bước đi xa dần. Tôi nhìn Hề Xiếc.

- Đúng đó, - hẳn nói nhỏ, - hồi nãy tên này không chịu giở tóc ra. Chắc hẳn đau chân lắm. Tớ cũng vậy... Tớ sưng cả chân lên đây nè.

Nhưng bắt đầu từ đó, tôi cảm thấy càng lúc càng bồn chồn. Tôi mong sao cho cảnh chiến đấu khó khăn này chấm dứt để chạy về nhà thăm Kafi. Khi cuối cùng, xen này kết thúc thì than ôi, còn có thêm cảnh người dân làng Hautfort đứng trên thành la lên rằng họ sẽ thả chó sói nếu quân địch không rút lui !

Tôi cứ định ninh cảnh này không rắc rối như cảnh trước, nhưng tôi lầm. Khi thì chúng tôi la không đủ lớn để làm cho kẻ địch sợ, khi thì người nào đó đưa tay lên gãi đầu một cách ngờ nghệch !...Cuối cùng nhờ đêm xuống và ắc quy phải sạc lại chúng tôi mới được nghỉ. Tôi chạy đi tìm Mady và lũ bạn.

- Đừng sợ, hồi nãy lúc khoảng 5 giờ tớ có lên về nhà, - Mady nói. - ... con Kafi đang nằm ngủ êm thắm trên giường tớ !

Nhưng bây giờ đã hơn 7 giờ, và tên đội tóc đỏ đã bỏ về sau khi Mady trở lại ! Cầm lấy cái chìa khoá của Mady, tôi cầm đầu cầm cổ chạy về quán Bình Thiếc. Nhìn gương mặt của bà Rabut, tôi biết có chuyện nghiêm trọng.

- Lẹ lên... Con chó của cậu !... Không biết nó bị gì, ghê quá !...

Bảy **Lời nhắn mới !**

Nghe vậy, tôi tái mặt nhảy lên cầu thang để lên phòng Mady.

- Không ! - Bà chủ quán la lên. - ... không phải trên kia !... Ở dưới sân !

Không kịp hỏi vì sao Kafi không ở trong phòng, tôi nhào xuống phòng khách, đúng lúc bọn bạn bước vào. Tôi chạy băng qua nhà bếp ra sân sau. Sân tối, tôi vấp phải một cái thùng, suýt té.

- Nó nằm đó kìa, - bà Rabut nói. - Nó không nhúc nhích nổi nữa !... Con bé Éliette thấy nó nằm đó khi vô đây kiếm một cái chậu...

Con chó của tôi đang nằm ẹp bên một thùng gỗ cũ. Tôi quỳ xuống, nâng đầu nó lên, nhưng cái đầu lại rơi xuống.

- Kafi !... Kafi !...

Nó không nghe. Nước mắt ứa ra, tôi quay lại mấy đứa bạn:

- Chắc nó chết rồi.

Đúng lúc đó, bà Rabut bước vào với một ngọn đèn bấm trên tay. Tôi mượn cây đèn của bà và rọi lên mặt Kafi. Ngay tức khắc, tôi kêu lên một tiếng:

- Không phải Kafi !

Tất cả mọi người đều cúi xuống... Không, không phải Kafi, mà là con chó của ông già Barbier. Tôi đứng phắt dậy, và như một thằng điên, tôi phóng mình băng qua nhà bếp, leo lên cầu thang, nhào vào phòng Mady... Con Kafi đang ngủ yên lành. Tôi ôm sát nó vào người, vuốt ve đầu nó, cổ nó, và gọi tên nó cả chục lần.

Rồi tôi ra ngoài, khoá cửa cẩn thận, chạy xuống sân sau, nơi bọn bạn tôi và bà Rabut vẫn đứng vây quanh con vật tội nghiệp.

- Phải báo cho chủ nó biết. - Bà Rabut nói.

Nhưng trong khi chờ đợi, phải làm gì đây ? Con vật khốn khổ vẫn nằm bất động, một dòng nước miếng cứ chảy ri ri hai bên mép nó.

- Chắc chắn nó bị đầu độc, - Hề Xiếc nói.

- Ôi ! - Bà Rabut phản đối. - Không có đâu. Tôi chỉ liệng toàn đồ ăn dư vô thùng rác thôi. Không có thứ gì khác đâu !

Một lát sau, ông già Barbier chạy tới sau lưng Giác Đấu.

- Cái gì ? - ông vừa la vừa đưa tay lên trời. - Con Dick tới đây à ?... Nó tới đây làm gì ?

- Có phải lần đầu đầu ! - Bà Rabut nói. - Thỉnh thoảng nó có tới đây và chui qua lỗ tường thùng này...

Ông già quỳ xuống bên cạnh con chó và gọi tên nó nhiều lần, giọng nghẹn ngào. Nhưng con chó vẫn không nhúc nhích khi ông ta đưa cây đèn bấm vào sát mặt nó, con chó giương cặp mắt lơ đãng nhìn chủ, nhưng chắc nó không còn thấy gì. Tuy nhiên người nó vẫn còn ấm.

- Tôi cho Dick ! - ông già rên rỉ. - Tội cho Dick ! Mày không chết chó ! Mày không bỏ tao chó !... Mày cứ muốn đi theo con chó quý kia ! A, con chó quý đó gặp tao thì liệu hồn !

Tôi không ngăn được mình phản đối:

- Con chó của tôi ở suốt ngày trong phòng. Nó không dính gì tới chuyện này.

Ông già cứ lắc đầu, điệu bộ cực kỳ thảm não. Vào lúc này ông không còn là con người khó tính ai cũng ngán, mà chỉ là một ông già đau khổ, rất tội nghiệp. Quay về phía bà Rabut, ông ta nói:

- Cho tôi mượn một cái xe cút kít, tôi sẽ đem nó tới ông thú y ở Meximieux. Chắc còn kịp.

Bọn tôi giúp ông khiêng con chó lên xe. Giác Đấu đề nghị kéo chiếc cút kít giùm ông.

- Khỏi ! - ông ta nói một cách khô khan. - Kệ tôi !

Rồi ông ra đi trong đêm tối.

Bọn tôi trở về nhà bếp, bà Rabut tự hỏi con chó này ăn phải cái gì mà trúng độc lạ dữ vậy. Về phần tôi, tôi không nghi ngờ chút nào là người ta muốn đầu độc Kafi. Đầu tiên tôi nghĩ tới người mang tóc giả màu đỏ. Sau đó tôi nghĩ tới Eliette, tôi quay về phía cô ta. Cô ta đang đứng trong một góc, đầu cúi gằm xuống như muốn tránh nhìn bọn tôi. Ý nghĩ cô ta muốn hại Kafi làm tôi đột nhiên nổi giận. Tôi bước tới gần cô ta:

- Éliette ! Cô muốn đầu độc Kafi phải không ?... Cô biết rằng tối nay khi bọn tôi ngồi ăn, nó sẽ đi ra sau bếp và ra ngoài sân chứ gì ? Nhưng cô đâu ngờ một con chó khác lại tới trước nó, phải không ?...

Cô ta run lấy bầy không trả lời.. Tôi nắm lấy cánh tay cô ta, lắc mạnh:

- Nói đi !... Có phải không ?!

Cô ta ngược mắt nhìn tôi, vẻ mặt hết hoảng, rồi giựt tay ra chạy băng qua nhà bếp, chạy ra đường. Bà Rabut chạy tới giữ cô ta lại, nhưng cô ta đã vuột mất.

- Ôi - Bà ta kêu lên. - Tại sao cậu lại làm cho nó sợ ? Con bé Éliette không thể nào làm một việc như vậy đâu !... Tội nghiệp. Không biết ngày

mai nó có dám trở lại không.

Tôi mở miệng định xin lỗi thì bà Mireaux xuất hiện ở ngưỡng cửa bếp:

- Có chuyện gì vậy ? Gần 8 giờ rồi mà cơm chưa dọn !... Tôi đói gần chết đây.

- Trời ơi ! - Bà Rabut kêu lên. - Tôi quên hết mấy tài tử rồi !

Bọn tôi ăn cơm vội vã để có thể mau chóng thảo luận về biến cố vừa rồi.

- Lên phòng tứ. - Mady đề nghị.

Để đề phòng, tôi xin phép đem phần ăn của Kafi lên thay vì để nó ở lại trong bếp. Phòng Mady không rộng, bọn tôi đưa ngòì trên giường, đưa ngòì trên sàn.

- Trước đây, - Corget nói. - Bọn mình tưởng lời nhảm đó là chuyện đùa. Bây giờ thì rõ ràng rồi, "họ" muốn khử Kafi. Ai ?

Có ba người đáng nghi: ông già Barbier, người đội tóc đỏ và Éliette. Đầu Bếp nghi ngờ ông già "ưa hồng dzô" đó. Mady, Hề Xiếc và Nghệ Sỹ nghi tên phụ diễn. Giác Đấu và Corget nghi Éliette. Riêng tôi, tôi cảm thấy bối rối. Tôi hết nghĩ tới tên đội tóc đỏ lại nghĩ tới Éliette, nhưt làm Éliette... Tại sao cô ta không nói gì để thanh minh ?... Tại sao cô ta bỏ chạy ?... Rõ ràng cô ta là người có thể bỏ một miếng thịt có tẩm thuốc độc trong sân để hơn ai hết.

Tóm tắt, khi bọn tôi từ giã Mady lúc 10 giờ đêm, tình hình cũng không sáng tỏ hơn chút nào.

Đêm trăng đẹp. Chúng tôi cùng Kafi đi dạo. Được một vòng quanh làng, vừa tới nhà thì Kafi đứng phắt lại, tại đổng lên ! Hầu như ngay lúc đó một bóng người xuất hiện trên lề con đường nhỏ trước mắt bọn tôi, nổi bật trên nền trời. Khi thấy bọn tôi hấn sững người một giây, rồi quay mình chạy biến.

- Nó vừa chui ra khỏi đường hầm ! Đuổi theo ngay ! - Hề Xiếc la lên.

Bọn tôi cắm cổ chạy theo. Tôi định thả Kafi ra thì một nỗi lo ngại đột ngột làm tôi ngưng lại. Tôi sợ nó gặp tai họa như con chó kia. Kẻ lạ có vẻ thuộc mọi đường ngang ngõ tắt trong làng vì đột nhiên y biến mất trong bóng tối. Tuy nhiên, tôi cũng kịp nhận thấy đó là một gã thiếu niên trạc tuổi bọn tôi. Hề Xiếc và Giác Đấu còn quả quyết rằng hấn đi cà nhắc.

- Tứ đoán nó lại chui xuống đường hầm để gởi thêm một lời nhảm mới. - Hề Xiếc nói.

Cả bọn kéo nhau về. Corget xoay mạnh chìa khoá. Ngọn đèn dầu soi rõ phòng ngủ. Không có gì. Nhưng ở phòng bên kia, vẫn tại chỗ cũ, ngay cửa sập, một tờ giấy nằm trên sàn:

"ĐỪNG BUỘC TỘI ÉLIETTE."

Tám

Người đi cà nhắc thiệt sự

Tối hôm đó, mặc dù gặp nhiều chuyện, bọn tôi vẫn ngủ thẳng căng vì quá mệt. Nhưng sáng hôm sau khi thức giấc, cử chỉ đầu tiên của tôi là đưa tay quơ coi có Kafi bên cạnh không. Ánh sáng tràn vào phòng qua khung cửa kính. Mấy đứa bạn tôi còn đang ngủ vùi, Hề Xiếc trùm kín mền, nằm co quắp, ngó hăn nhỏ hơn bao giờ hết, Giác Đấu thì nằm ngửa, 2 cánh tay bát chéo trên đầu như bị trói, Nghệ Sỹ nửa người trên nệm nửa người trên sàn, Đầu Bếp thì tóc phủ gần hết cả gương mặt, còn Corget, không hiểu tại sao, ngón út bàn tay trái nằm gọn trong lỗ tai phải, bộ dáng ngó hết sức mắc cười.

Nhưng tôi vẫn không cười nổi. Tôi vừa vuốt ve Kafi vừa nghĩ tới con chó của ông Barbier. Dù vẫn còn nghi ngờ ông già kỳ cục, tôi vẫn hết lòng mong con Dick thoát chết... Sau đó tôi nghĩ tới Éliette, rồi tới gã thiếu niên lạ tối hôm qua. Không còn nghi ngờ gì nữa, chính gã gọi cả hai lời nhắn, căn cứ vào nét chữ. Vậy là gã quen biết Éliette ? Ô, chuyện đó không có gì lạ hết. Trong cái làng Pérouges chút tí này, tất cả mọi người dân đều quen biết nhau.

Điều đáng chú ý hơn là lời nhắn này được gửi ngay tức khắc sau vụ đầu độc ở quán Bình Thiếc. Làm sao tên thiếu niên này biết ngay lập tức là tôi nghi ngờ Éliette ? Phải chăng khi bỏ chạy, Éliette đã tới gặp hăn, thay vì chạy thẳng về nhà. Lạ thiệt. Hăn quan hệ thế nào với cô ta ?

Tôi vẫn còn đang tự hỏi tên thiếu niên đó là ai thì Corget rồi Hề Xiếc, và rồi 3 đứa kia, lần lượt thức dậy. Cả 5 đứa đều lên tiếng hỏi thăm Kafi, sau đó hỏi có tin tức gì con chó của ông Barbier không. Té ra đứa nào cũng nằm mơ, thấy Kafi bị đầu độc.

Khi bước ra ngoài đường, bọn tôi rất ngạc nhiên khi thấy bầu trời mới trong veo đêm qua, giờ đây đầy mây, chắc mưa trở lại. Tại quán Bình Thiếc, Mady đang chờ bọn tôi, mặt mày ủ ê. Cô cũng có một cơn ác mộng.

- Tớ mơ thấy tớ leo lên cây hái xơ-ri, Éliette cũng muốn leo lên nhưng tớ không cho... Đúng lúc tớ vừa mới đưa tay ra, thì gió bỗng nổi lên và xơ-ri rụng hết !... Tớ nhìn xuống và thấy Éliette đang nằm sóng sượt trên mặt đất với một đồng xơ-ri lấp trên người, nhưng khi tớ tuột xuống, bởi đồng xơ-ri ra thì... té ra là con Kafi ! Chắc là tớ ân hận nên mới mơ như vậy. Tớ đã giành chỗ của Eliette... Bà Rabut cũng đang lo... giờ này mà Éliette vẫn chưa tới !...

- Cậu không đến nỗi vò đầu bứt tai vì con bé ốm nhách đó chứ ? - Vua Còi nói. - Nó có người bảo vệ rồi. Coi đây !

Hắn chìa ra mẫu giấy hôm qua. Mady nhìn chúng tôi ngạc nhiên:

- Ở đâu vậy ?

- Gần cửa sập, như bữa trước... Còn người đặt ?... Một thằng quý nhà quê cứ đêm đêm chui xuống đường hầm đọc truyện trinh thám.

- Chắc hẳn nói đúng, - Mady thở dài. - Bà Rabut cũng bệnh vực Éliette, bà nói cô ta không xấu. Cô ta không thể là người bỏ thuốc độc cho chó !

- Nếu vậy tại sao nó lại bỏ chạy ?

- Chắc tại vì... tướng của Thủ Lãnh dữ tợn quá ! Thủ Lãnh à, hôm qua cậu nổi giận làm cô ta sợ và...

Mady nói chưa hết câu thì bà Mireaux đã ào vào phòng, mình phủ một cái choàng kịch xù làm bà càng bực cao hơn nữa.

- Nè, mấy diễn viên, mấy người nói sao đây ? Sáng nay nghỉ quay vì trời xấu, lệnh của Beaumont ! May quá, cả đêm tôi mất ngủ. Ba lần, tôi thức dậy vì nhớ tới con chó bị chết hôm qua. Nếu nó trúng độc vì đồ ăn của bà Rabul thì mình cũng phải coi chừng !

Bà ta phá lên cười một tràng dài và bắt đầu bẻ bánh mì thành từng miếng lớn nhúng vào tách sôcôla. Trong khi bà tiếp tục nói, tôi liếc mắt về phía cửa sổ coi Éliette tới chưa. Ăn xong bữa điểm tâm, tôi tìm cách lên vào nhà bếp. Ngạc nhiên làm sao, Éliette đã có mặt ! Cô ta đang lật rau, tấm tạp dề choàng ngang bụng. Nhìn thấy tôi, cô ta cụp mắt xuống. Tôi chú ý tới vẻ buồn bã và nước da xanh tái của cô.. Có lẽ cô cũng mất ngủ. Không hiểu sao gương mặt ốm o của cô làm tôi thấy thương hại. Tôi định bước tới nói chuyện với cô thì cô cũng đứng dậy, nói với bà chủ quán cô đi nhổ một ít tòi tây.

- Tôi nghiệp, - bà Rabut thở dài. - Chắc nó rầu vì bị cậu nghi ngờ.

Tôi hơi ngỡ ngàng nên lái qua chuyện ông già Barbier với con chó Dick. Bà Rabut cho biết, không ai hiểu gì lắm về ông già khó tính này, và cũng chưa nghe tin gì về con chó. Chỉ có điều lúc mở cửa quán vào khoảng 6 giờ, bà chỉ thấy cháu ngoại ông ta đem xe cút kít về trả.

Chữ "cháu ngoại" làm tôi chú ý, tôi hỏi:

- Ông già Barbier không ở một mình sao dì ?

- Ở một mình chứ. Nhưng ông cũng có gia đình trong làng... Chỉ có điều họ không hoà thuận với nhau. Chỉ có đứa cháu ngoại còn lui tới thăm

ổng. Tánh tình nó cũng mọi rợ như ổng.

- Nó mấy tuổi rồi hả dì ?

- Chừng 13, 14 tuổi gì đó, cỡ cậu thôi.

Tôi chợt nhớ ra:

- À, hình như chân nó hơi có tật phải không dì ?

Bà Rabut giương mắt nhìn tôi:

- Cậu biết nó à ?

- À... Cháu có gặp nó một lần trong làng...

- Đúng. Cái thằng này cũng kỳ lắm. Hồi nhỏ nó bị tai nạn gì đó, chân phải của nó teo lại... Có lẽ vì vậy mà tính khí nó đâm ra bất thường. Chẳng bao giờ thấy nó chơi với mấy đứa nhỏ khác.

Bà ta dừng lại: Éliette ôm một bó tỏi tây bước vô. Tôi đi ra ngoài kể cho mấy đứa bạn nghe. Corget la lên:

- Tất cả rõ ràng rồi ! Thằng đó có chìa khoá cửa sắt: nó lấy của ông ngoại nó.

- Hoặc là ông ngoại nó cho nó, - Đầu Bếp chữa lại.

- Ôi, ăn nhằm gì, - Nghe Sỹ nói. - Chỉ có điều họ nhằm vô Kafi mà con chó của họ lại lãnh đủ !...

- Phải, - Mady thở dài... - Tớ muốn hỏi coi con chó giờ ra sao rồi ? Mà nè, tại sao bọn mình không tới nhà ông Barbier hỏi coi ?

- Cậu điên rồi hả Mady ? Cậu có nhớ hôm qua ổng nói gì không ?

- Hôm qua ổng rất đau khổ. Bây giờ biết đâu ổng vui lòng để nói chuyện về con chó quý của ổng. Còn không, thì ít nhất mình cũng biết vài tin lúc...

- Phải đó, - Corget tán thành. - Đây cũng là cách tỏ ra mình không nghi ngờ ổng. Nhưng đừng kéo nhau đi hết. Chỉ Mady với Thủ Lãnh thôi. Ông ta đã biết Thủ Lãnh, và ổng biết hẳn là chủ con Kafi.

Tôi giao Kafi cho Corget, rồi lên đường với Mady. Cánh cửa nặng nề và u ám của ngôi nhà người nông dân làm cô ngần ngại. Tôi cầm búa gõ cửa, vẫn âm thanh ảm đạm như cũ. Không ai trả lời. Tôi lại đập cửa lần nữa. Cuối cánh cửa hé mở để lộ ra gương mặt giận dữ của ông già Barbier. Ông nhận ra tôi ngay:

- Cậu còn muốn gì nữa đó ?

- Bọn cháu rất tiếc về chuyện xảy ra với con chó của ông hôm qua, - Mady vội nói thay tôi. Bọn cháu chỉ muốn hỏi coi nó có... có...

- Không, - ông già cắt ngang, - nó không chết.

- A ! - Mady la lên. - Cám ơn trời đất.

Tiếng kêu của cô đầy nỗi mừng rỡ chân thành đến nỗi ông già sững sốt. Vầng trán cau có của ông giãn dần, rồi ngạc nhiên làm sao, ông hỏi ngập ngừng mời chúng tôi bước vô. Căn nhà tối đến nỗi Mady khép nép sau lưng tôi. Mùi ngọt ngào, ấm ướt bốc lên. Có lẽ ông la không bao giờ mở cửa sổ. Mady nắm lấy cánh tay tôi.

- Con chó không chết, dù nó đã ăn nhầm một chất độc rất mạnh, như lời viên thú y nói, - ông già nói tiếp bằng một giọng khàn khàn. - Tôi tự hỏi ai muốn giết nó... Phải chăng là bà Rabut ?

- Không. - Mady phản đối.

- Ai biết được. Nhiều người không thích chó... Tôi còn đoán là bà muốn giết cả con chó của cậu nữa kia !

Đúng là một ông già kỳ cục ! Có lẽ ông nghi ngờ tất cả mọi người. Đúng lúc đó, một tiếng động lớn làm bọn tôi giật mình.

- Phải mà đó không, Christian ? - Ông già hỏi. - Mà làm gì đó ? Không có tiếng trả lời. - Christian... Mà đi đâu mất rồi ? Rồi quay qua phía bọn tôi:

- Đó là thằng cháu ngoại. Đêm qua nó ở đây với tôi để săn sóc con Dick... Tánh nó cũng như tôi, không thích chơi với ai hết, trừ súc vật.

Ông mỉm cười yếu ớt:

- Mấy cô cậu cũng thích súc vật, điều đó rõ như ban ngày ! Cô cậu có muốn thăm con Dick không ? Nó ở phòng bên này.

Ông già dắt bọn tôi qua phòng bên cạnh, còn tối hơn cả phòng trước. Mady quỳ xuống bên cạnh con chó, dịu dàng đưa tay vuốt lưng nó. Ông già đứng nhìn có vẻ cảm động.

- Cô là một cô gái tốt bụng.

Đoạn ông kể chúng tôi nghe về con Dick mà ông nuôi từ hồi nó nhỏ xíu. Có lẽ đây là lần đầu tiên, từ rất lâu rồi, ông tâm sự với người khác.

Sau đó bọn tôi từ giã. Ra tới mặt đường, Mady ngừng lại nói:

- Cậu thấy không, Thủ Lãnh ? Bọn mình tới đây là đúng. Bây giờ mình có thể tin chắc ông Barbier không phải là thủ phạm.

- Ừ, tớ cũng nghĩ vậy... Nhưng tại sao tên cháu ngoại Christian lại bỏ trốn ? Tại sao hẳn muốn tránh bọn mình ?

- Ông ngoại hẳn nói rồi đó, hẳn không ưa gặp ai hết.

Bọn tôi lại đi tiếp. Tôi trầm ngâm một lát, rồi nói:

- Mady à, tớ bối rối quá... Có phải Éliette làm chuyện này không ? Tên phụ diễn đội mái tóc đỏ chắc không dính gì tới chuyện này đâu. Chỉ có

một mình Éliette là có thể giấu thuốc độc vào trong sân !... Hơn nữa, cô ta luôn luôn tránh mặt tớ. Cô ta sợ là tớ sẽ nhận ra được một cái gì đó...

Tôi nói chưa dứt câu thì một bóng người bỗng hiện ra trước mặt, đột ngột đến nỗi Mady kêu lên một tiếng kinh hoàng, và bấu chặt lấy cánh tay tôi.

- Không được buộc tội Éliette ! - Một giọng nói đầy căm giận cất lên.
- Tôi cấm anh đó !

Nhút định đây là Christian. Hắn đứng trước mặt tôi, người xiêu vẹo. Tôi nhận ra ngay cái chân phải bị tật của hắn. Hắn có gương mặt dài, xương xấu, mái tóc vàng rất dày.

- Tại sao cậu lại bênh vực Éliette ? Tại sao cậu biết cô ta không làm gì ?

- Không ăn nhằm gì tới mấy người !

- Nếu cậu biết Éliette không phải là thủ phạm, thì ai ?

- Tôi chỉ yêu cầu anh để Éliette yên. Chừng đó thôi. Hiểu chưa ?

Mặc dù giọng hắn đầy vẻ gậy gố, tôi vẫn không thấy giận. Nhưng tôi vẫn siết nắm tay lại để cho hắn thấy rõ là tôi sẵn sàng đánh nhau nếu hắn nhảy tới. Đoạn tôi nói:

- Có phải đêm trước, cậu lên vô nhà tên đao phủ để đặt tờ giấy phải không ? Vậy là cậu biết ai đang đe dọa con chó của bọn tớ ?

Hắn không trả lời. Tôi nói tiếp:

- Và mới tối hôm qua, cậu lại tới, sau tai nạn của con chó Dick. Vậy là cậu biết rõ chuyện xảy ra ở quán Bình Thiếc... và biết tôi nghi Éliette phải không ?

Hắn vẫn không trả lời, nhưng sự im lặng của hắn là cả một lời thú nhận, Mady lên tiếng:

- Tôi biết anh rất thương súc vật... Bọn tôi cũng vậy. Nếu anh cho bọn tôi biết ai đang định hại nó thì bọn tôi sẽ bảo vệ nó hơn.

Văng trán gã thiếu niên nhăn lại đau đớn. Hắn thở rất mạnh. Trong một lúc tôi tưởng hắn lên tiếng nhưng thành linh hắn lại la lên bằng cái giọng như cũ:

- Để cho Éliette yên !

Rồi hắn biến mất sau con đường hẹp như một tên trộm.

Chín

Mọi chuyện rồi beng

Lại náo động trong làng Pérouges. Vào khoảng giữa trưa, mây trên trời tan hết và ông đạo diễn quyết định quay thêm vài xen. Tất cả mọi người phụ diễn phải tập trung tại quảng trường lúc 3 giờ để nghe chỉ thị.

Bà Rabut thở không ra hơi:

- Làm sao cho kịp bây giờ ? Máy tài tử của tôi sẽ nói sao đây ?...

Nhưng máy tài tử của bà không nói gì cả. Ngồi vô bàn, bà Mireaux thao thao bất tuyệt cho biết mỗi ngày chủ nhiệm phim đều gọi điện thúc ông Beaumont làm cho lẹ, để dứt điểm càng sớm càng tốt với đám diễn viên quần chúng, cho đỡ tốn tiền. Bà giải thích cho bọn tôi hay chủ nhiệm là một nhân vật quan trọng, chính ông ta bỏ tiền ra làm phim.

Nhưng tôi vẫn không chú ý lắm. Cuộc chạm trán Christian vừa rồi gây cho tôi một ấn tượng kỳ lạ. Tại sao hẳn lại hăng hái bảo vệ Éliette như vậy ? Hẳn biết gì về âm mưu đầu độc Kafi ? Rõ ràng ông già Barbier không phải là thủ phạm. Vậy là chỉ còn Éliette, người đội tóc đỏ và bà Rabut, như lời ông Barbier.

- Nếu đó là tên mang tóc đỏ thì chiều nay bọn mình sẽ biết, - Corget nói. - Hôm qua y bị trặc chân. Hôm nay hoặc y sẽ không tới, hoặc y sẽ đi cà nhắc.

- Lần này thì phải báo động cả băng, - Hề Xiếc nói thêm. - Phải canh chừng tất cả mấy cái đầu tóc đỏ. Nếu có tên nào định chuồn êm, thì mặc kệ phim với ảnh, mặc kệ biểu diễn, tở "bám" theo ngay !...

Cũng như hôm qua, tôi nhốt Kafi vào phòng Mady, rồi chạy nhập bọn với lũ bạn tại quảng trường, đúng lúc ông đạo diễn ra lệnh phát trang phục.

- Nhớ canh chừng mấy bố tóc đỏ. - Thằng Hề Xiếc lại dặn.

Mười lăm phút sau, bọn tôi lại lót tót tới chờ lệnh đạo diễn. Mọi chuyện cũng tựa như hôm qua, chỉ có điều bây giờ chỉ còn vài người nông dân đứng trên thành để liệng đá và ném tên, còn tất cả, cộng thêm một số nông dân làng kế cận và một số ngựa, sẽ ở phía dưới đất tham gia vào lực lượng tấn công thành. Trong lúc ông Beaumont đang gào thét trong loa, thì bọn tôi ra sức đếm các mái tóc đỏ.

- Có tất cả 6 cái đầu tóc đỏ, - Đầu Bếp nói. - Vậy là tên bị trặc chân đã trở lại.

Nhưng vào lúc này thì khó mà nhận ra ai đi cà nhắc. Cuối cùng, một mệnh lệnh ban ra, mọi người chạy ủa tới chân thành. Tất cả đã sẵn sàng:

quân đội của phe địch, võ trang đầy đủ, viên lãnh chúa thù nghịch với Hautfort, đội mũ và mặc áo giáp bằng bìa giấy tráng kim còn chói lọi hơn cả sắt thép thiệt !...

- Bây giờ tớ có theo dõi: cả 6 người đội tóc đỏ không ai đi cà nhắc hết. - Mady nói với tôi.

- Đúng vậy. - Đầu Bếp công nhận.

Vậy là cái tên mà Thủ Lãnh và Hề Xiếc thấy hôm qua, - Corget nói. - không hề bị trặc chân. Nếu quả bị nặng như vậy, chắc hẳn còn đi cà nhắc.

- Hoặc là hẳn không trở lại. - Nghệ Sĩ xen vào.

- Vậy thì hẳn ở đâu ? Hôm qua có 6 người đội tóc đỏ, bữa nay cũng 6. Rõ ràng hẳn làm bộ bị trặc chân, để có cớ mà chuồn. Có thể chính hẳn đã bỏ thuốc độc vào trong sân quán Bình Thiếc.

- Và vì hôm qua hẳn thất bại, - Hề Xiếc nói.

- Chắc hôm nay hẳn sẽ làm lại.

Nhưng vì thời tiết không ổn định, ông đạo diễn thúc mọi người làm nhanh, nên bọn tôi phải chia tay nhau. Cũng như hôm qua, tôi đứng chung một chỗ với Hề Xiếc. Trong tốp của tôi, có tới 3 người đội tóc đỏ. Có ai là kẻ bọn tớ nghi không ?...

Và việc quay phim bắt đầu, cũng với những vấp vấp, trục trặc như hôm trước. Lần này có thêm rất đông người dân Meximieux tò mò tới coi Nữ diễn viên chính - cô Madeleine Villard cũng đứng coi, với 2 nữ diễn viên khác. Tôi cùng với đoàn người phải tìm cách leo lên mặt thành bằng thang hoặc bằng dây, hoặc múa may trên lưng ngựa. Lần lần tôi bắt đầu bị lôi cuốn vào cuộc chiến. Một người phụ tá đã giao cho tôi lượm tên mà lực lượng giữ thành bắn xuống. Thực tế chỉ có hai hoặc 3 người đứng trên mặt thành cầm tên ném xuống để khỏi gây thương tích. Điều này không quan trọng vì camera chỉ bắt hình dưới chân thành. Bọn tôi đóng rất hăng, người thì bị té lộn cổ trên thang dây khi bị trúng tên hoặc bị một viên đá vào đầu, người thì đứng thẳng trên lưng ngựa reo hò... Bọn tôi lăn ra đất, nhả mặt một cách khủng khiếp vì đau, hoặc giãng cả hai tay hai chân ra nằm chết, để rồi... nhóm dậy như bật lò xo, khi nghe tiếng hô "cắt", và trở về chỗ cũ tấn công thành như trước.

Cắt !... Bắt đầu !... Cắt !... Cứ mỗi lúc có một chuyện gì đó sai, một chi tiết gì đó quên, lại bắt buộc phải quay lại ! Cuối cùng, mặt trời lặn xuống đỉnh núi mà vẫn quay chưa xong. Tới 6 giờ, đạo diễn ra lệnh ngừng quay. Suốt thời gian đó thì 3 người tóc đỏ không chạy đi đâu cả.

Tôi và Hề Xiếc chạy vô gặp bọn bạn. Bọn nó cho biết 3 người đội tóc đỏ kia cũng không hề vắng mặt. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn nôn nóng chạy về phòng Mady để thăm Kafi. Nó vẫn nằm thoải mái trên giường Mady, không một chút tôn trọng nào đối với cái mền trắng tinh của cô. Giây lát sau cả bọn về đông đủ, Mady đề nghị:

- Đừng về ngôi nhà u ám của mấy cậu nữa. Ở đây chờ tới giờ cơm tối đi.

Vậy là cũng như hôm trước, đưa ngời trên giường, đưa dưới sàn, bọn tôi lại thảo luận...

- Không, - Nghệ Sỹ lên tiếng, - không thể buộc tôi bà Rabut được. Bả quá thiệt thà, và hơn nữa, bả hại Kafi có lợi ích gì ? Kafi chết, bọn mình trở về Lyon, vậy là bả mất một lúc 7 người khách. Về phần bà Mireaux, một người ham chuyện như vậy không thể độc ác được. Hơn nữa bà ta không có lý do nào để làm như vậy.

Bọn tôi còn đang cố vắt óc ra tìm hiểu thì một loạt tiếng ầm ĩ lạ thường từ dưới phòng vang lên. Mady chạy tới mở cửa, dòm xuống cầu thang, thì thấy bà Mireaux đang khua tay rất dữ trong phòng khách.

- Á ! Mady, - bà ta la lên. - Có biết chuyện gì chưa ?

- Dạ chưa.

- Xuống đây mau !

Mady ra dấu và bọn tôi đâm bổ xuống cầu thang.

- Nè, mấy diễn viên, - Bà Mireaux bắt đầu mở máy, - một tên trộm đã lén vô phòng cô Madeleine Villard ở Đại Khách Sạn, nó đã quơ một xâu chuỗi ngọc và một bóp bọn tiền ở trong tủ !

- Hồi nào ?

- Mới chiều nay. Hầu như không có ai tại khách sạn. Mọi người đều ra ngoài coi quay phim.

- Người ta có nghi ai không ?

- Biết nghi ai ? Madeleine vừa mới biết bị mất tức thời...

- Báo cảnh sát chưa, cô Mireaux ?

- Chắc ông đạo diễn đã báo rồi... Nhưng việc này không dễ đâu. Tôi đã chứng kiến một vụ trộm như vậy tại một làng Thụy Sĩ hồi quay phim "Vua Miền Thượng". Hồi đó điều tra làm trở ngại quay phim, tốn không biết bao nhiêu tiền cho chủ phim, mà vẫn không tìm ra thủ phạm.

Tiếp theo đó, bà kể một mớ chi tiết về vụ trộm ở Thụy Sĩ. Sau đó, bà tới Đại Khách Sạn hỏi thăm tin tức Madeleine. Hai mươi phút sau, bà trở về:

- Cảnh sát tới rồi !... Họ đang thẩm vấn nhân viên khách sạn. Hình như xâu chuỗi ngọc rất mắc tiền. Còn về cái bóp, nó đựng tới 17 ngàn franc, toàn là bạc lớn, mới cáu cạnh... Cô Madeleine vừa mới rút ở ngân hàng ra...

Đĩ nhiên suốt cả buổi ăn, mọi người đều bàn tán về vụ trộm, đứng đầu là bà Mireaux. Bà Rabut hết sức kích động:

- Đây là lần đầu tiên có vụ trộm ở làng Pérouges ! Trời đất ! Xưa nay nó yên tĩnh đến nỗi không ai cần nuôi chó.

Bọn tôi không biết nói sao. Sau tất cả mọi chuyện, tôi cảm thấy lo ngại như thể vụ trộm có liên quan tới mình. Chúng tôi chào Mady và trở về ngôi nhà của tên đao phủ. Bên ngoài, trời lại kéo đầy mây, không thấy một ngôi sao nào. Chúng tôi vừa đi ngang qua Đại Khách Sạn thì thấy hai cảnh sát cùng ông đạo diễn bước ra. Một cảnh sát đưa tay chỉ về phía bọn tôi.

- Đám nhóc này làm gì ở Pérouges giờ này ?

- À, họ tới đóng phim cho tôi. Không có gì đáng nghi hết.

Con đường trước nhà rất tối, Corget phải mò mẫm mới mở khoá được. Vừa bước vô nhà, tôi đã tới coi chỗ cánh cửa sập. Không có một lời nhắn mới nào cả. Mỗi đứa nằm dài ra trên nệm và cuộc thảo luận lại tiếp tục. Vụ trộm vừa rồi làm chúng tôi càng thêm bối rối. Dù bọn tôi có nói với nhau cách mấy là nó không ăn nhằm gì tới mình, bọn tôi vẫn có cảm giác mình là tâm điểm của vấn đề. Nằm dài bên cạnh tôi, Hề Xiếc đưa tay vò tóc liên tục, đó là dấu hiệu hẳn đang suy nghĩ lung lăm. Thành tình đúng lúc Corget định tắt đèn thì Kafi nhồm dậy. Bọn tôi nghe tiếng gõ rất gấp. Tôi định bước qua phòng bên cạnh, vì nghĩ là tiếng động phát từ hướng cửa sập.

- Không, - Đầu Bếp la lên. - Phía cửa lớn đó.

Tôi chạy xuống cầu thang. Cả bọn chạy theo.

- Ai đó ?

- Tớ đây!... Mở cửa mau !

Đó là giọng của Mady, hốt hoảng. Bọn tôi vừa mới từ giã cô chưa được một giờ, chuyện gì xảy ra vậy ? Corget mở cửa. Dưới ánh ngọn đèn dầu, gương mặt sợ hãi của Mady hiện ra, cô đang mặc đồ ngủ, chỉ khoác măng-tô ngoài.

- Trời ơi ! Dễ sợ quá ! Tớ... tớ...

Cô không nói thêm được nữa. Corget phải dìu cô lên gác. Vừa bước vô phòng cô đã ngồi phịch xuống tấm nệm ngoài cùng. Hơi thở vẫn còn dồn dập vì xúc động, Mady lôi trong túi áo ra một gói giấy nhỏ. Giác Đấu cầm lấy, mở ra coi:

- Xâu chuỗi ngọc ! - Corget la lên. - Cậu lấy ở đâu ?

- Trong phòng tớ !

Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Mady:

- Cậu kể lẹ lên.

- Đây, - Cô nói. - Sau khi mấy cậu về, tớ đi nằm liền, nhưng tớ không ngủ được. Tớ cứ nghĩ hoài về vụ trộm. Cuối cùng, để xua đuổi ý nghĩ, tớ ngồi dậy tìm một cuốn truyện. Tớ nghĩ là mình để ở trên bàn, nhưng không thấy. Rồi tớ đoán chắc tớ vô ý để đâu đó. Vậy là tớ ngồi dậy lục tủ... thành linh tay tớ đụng phải cái gói này. Ôi ! Kinh khủng quá !... Ai đó đã lén vô buồng tớ, giấu xâu chuỗi này để người ta nghi tớ là kẻ trộm !...

Cô ngừng lại, đưa tay chùi nước mắt. Im lặng.

- Không thể được, - Đầu Bếp nói. - Làm sao ai vô phòng cậu được khi cậu giữ chìa khoá ?

- Rồi lại có Kafi trong đó nữa, - Giác Đấu nói tiếp. - Đời nào nó lại để cho người lạ bước vô phòng.

- Chính tớ cũng không hiểu ra làm sao nữa. - Mady lặp lại, nước mắt rưng rưng.

Hề Xiếc vò đầu:

- Tớ chỉ thấy có một cách giải thích: Kafi không phản ứng, vậy đó không phải là kẻ lạ. Thậm chí nó rất quen với kẻ đó.

- Đúng rồi, - Nghệ Sỹ thừa nhận, - nhưng chìa khoá đâu ?

- Trước đây má tớ có làm nghề gác dạn một khách sạn ở Lyon, - Đầu Bếp nói. - Bà cho tớ biết nhân viên khách sạn có một chìa khoá đặc biệt để mở cửa phòng của khách dọn dẹp khi họ đi mà quên gửi chìa lại.

- Vậy có thể đó là bà Rabut, - Nghệ Sỹ nói.

- Hoặc là Éliette. - Corget chỉnh lại.

Lại im lặng, Eliette !... Phải, Kafi quen cô ta. Mỗi khi nó xuống bếp, cô ta đều tới vuốt ve chơi đùa với nó, và nó có vẻ thích cô. Cô ta có thể bước vô buồng mà nó không sủa. Có thể cô ta nghĩ cách hại Mady vì ghen tức. Nhưng làm sao một cô gái nhỏ, rụt rè như vậy dám lén vô Đại Khách Sạn ăn trộm ?

- Nếu là cô ta, - Nghệ Sỹ nói, - Tớ chắc chắn là cô ta sẽ không làm một mình đâu. Cô ta phải có một đồng lõã... Có lẽ là gã Christian bí mật, cô ta muốn trả thù, còn hẳn muốn tiền !... Bởi vì cậu chỉ thấy xâu chuỗi thôi chứ không thấy tiền, phải không Mady ?

- Phải. Tớ đã tìm khắp cả, nhưng chỉ có xâu chuỗi.

Không hiểu sao lòng tôi nặng trĩu. Tôi lại hình dung ra gương mặt ốm o xanh xao của Éliette: gương mặt đó che giấu một gương mặt khác đáng sợ

hơn sao ?

Nhưng bây giờ, việc trước mắt là khâu chuỗi bị trộm ở trong tay Mady ! Người ta sẽ buộc tội cô mất. Ai tin được cô ? Bà Rabut biết rằng Kafi ở trong buồng suốt ngày, và không một người nào dám bước vô cả. Có thể tới lúc đó thì Mady buộc phải nói tới Éliette, nhưng chứng cứ đâu ?... Ai thấy ?

Tình thế nghiêm trọng, cực kỳ nghiêm trọng. Ngay cả chúng tôi nữa, chúng tôi cũng có thể bị nghi ngờ. Vậy là đi đòi bằng Chử Thập Hung ! Giả thử ông đạo diễn đồng ý cho chúng tôi ở lại đóng phim, nhưng còn mặt mũi nào ở lại Pérouges nữa.

- Dễ sợ quá ! - Mady khóc oà lên. - Dễ sợ hơn tở tưởng nhiều. Ba má tở, và ba má mấy cậu nữa, sẽ nghĩ sao nếu cảnh sát tới nhà bọn mình để điều tra ?.. ..

Rồi cô nói tiếp:

- Lỗi tại tở !... Lẽ ra tở không nên đóng vai này, giành của kẻ khác. Tở đã có linh tính là sẽ có chuyện không hay.

Giác Đấu cầm lấy tay cô an ủi:

- Đừng lo quá, Mady. Nhất định bọn mình sẽ tìm ra cách giải quyết.

Đứa nào cũng yên lặng suy nghĩ. Corget cúi đầu gãi cằm, Đầu Bếp mân mê mấy cái nút áo. Hề Xiếc vò đầu liên tục, rồi thỉnh thoảng la lên:

- Được rồi ! Tở đã nghĩ ra cách.

Tất cả nhất loạt ngẩng đầu lên.

- Đúng vậy, - hẳn nói. - Bởi vì bọn mình có nguy cơ bị buộc tội, cách duy nhất để thoát là không nói gì cả.

- Ối ! Không được. - Mady phản đối.

- Tất nhiên chỉ một thời gian thôi, - Hề Xiếc nói. - Chúng ta sẽ giấu khâu chuỗi đi. Không nói gì với cảnh sát hết, đó là cách hay nhất để tìm ra thủ phạm. Cảnh sát sẽ lao vào những dấu vết giả, và bọn mình sẽ tự mình tiến hành cuộc điều tra. Không ai có thể ngờ tới việc này và bọn mình có nhiều cơ hội thành công hơn cảnh sát.

- Đáng nể thiệt đó, Hề Xiếc ! - Giác Đấu la lên. Hẳn là người luôn luôn quan tâm tới Mady.

- Đồng ý không Mady ?

- Đành vậy chớ sao, Mady nửa cười nửa mỉa.

- Chỉ mong mình đừng có lẫn vô dấu vết giả như cảnh sát.

Mười

6 hay 7 khác nhau lắm chớ

Tám giờ sáng ! Chắc hẳn thời tiết tháng tư này còn ưa trở chứng hơn một con dê nhỏ. Sau buổi chiều nắng đẹp hôm qua, bây giờ trời lại mưa như trút. Mấy người khách trọ ở quán Bình Thiếc vẫn chưa dậy, trừ Mady đang nôn nóng chờ bọn tôi.

- Tớ lo quá, - cô nói nhỏ khi bọn tôi bước vô phòng ăn. - Hồi nãy bà Rabut cho biết hai thanh tra đã từ Lyon tới đây để điều tra vụ này. Thế nào họ cũng hỏi bọn mình... Tớ không biết có nên ngậm miệng hay không ? Biết đâu mình cứ nói thiệt, họ dễ tìm ra thủ phạm hơn.

Giác Đẩu trấn an:

- Đừng. Hề Xiếc có lý. Chắc gì thanh tra đã hỏi bọn mình. Trước hết họ phải hỏi nhân viên khách sạn đã chứ.

- Vậy lỡ bọn mình không nói, nhân viên khách sạn bị buộc tội oan thì sao ?

- Coi, Mady, cậu quên hết rồi. Không thể buộc tội ai, nếu không có bằng cứ !

Nhưng khách khứa đã lục tục kéo xuống, và bọn tôi ngồi vô bàn. Cũng như hôm qua, mọi câu chuyện đều hướng về vụ trộm... Tôi quan sát tất cả mọi gương mặt. Có thể nào một người trong bọn là thủ phạm hay không ? Không. Như vậy thì thiệt là ngốc. Tôi càng suy nghĩ thì, mặc dù không muốn, càng thấy không ai khác hơn là Éliette. Để chắc ăn, tôi quyết định gặp cô ta lần nữa. Và lấy cớ lấy thêm đồ ăn cho Kafi, tôi bước xuống bếp. Làm như vô tình, tôi hỏi thăm Éliette.

- Trời, hôm qua con nhỏ xanh dễ sợ. Làm như thế nó bị mất trộm, - Bà chủ quán kêu lên. - Nó run đến nổi làm bể mất của tôi một cái đĩa.

- Cô ta tới đây chưa hả dì ?

- Hồi sáng, ba nó có đi qua báo tin nó bệnh, nhưng nếu bớt thì chiều nay nó tới. Tội nghiệp con nhỏ. Nó quá nhát.

Tôi không hỏi thêm nữa, bước trở lại bàn ăn. Nghe tin Éliette không dám tới quán làm việc, Corget tuyên bố:

- Bọn mình phải nói chuyện với nó thôi... Nếu chiều nay nó tới.

- Nó không tới đâu, - Giác Đẩu lắc đầu. Thế nào nó cũng chờ cảnh sát đi khỏi. Chắc bọn mình phải tới nhà nó thôi.

Đầu Bếp lắc đầu:

- Không. Không tới nhà nó được đâu. Ba má nó sẽ nói sao ?...

Mọi người nhất trí. Trong thâm tâm, bọn tôi vẫn cảm thấy do dự khi buộc tội Éliette. Phải chăng đó là vì gã thiếu niên Christian bí ẩn đã đứng ra bảo vệ cô một cách nhiệt tình như vậy.

Vừa lo lắng, vừa rảnh rỗi, mà trời thì mưa mãi, bọn tôi bản khoăn không biết làm gì. Tôi định rủ Mady tới ngôi nhà của tên đao phủ thì bà Mireaux bước xuống, mắt ngó đảo đảo, tay cầm một cuốn sổ lớn.

- A ! Em còn đây, - bà vừa kêu vừa ra dấu cho Mady. - Em giúp tôi làm cái này một chút được không ? Người thư ký bệnh nên ông Beaumont nhờ tôi thay. Phải rà lại danh sách đám phụ diễn.

- Cháu sẵn sàng, - Mady nói. - Nhưng cháu viết chậm lắm.

Giác Đấu nhận viết thay. Hẳn ngồi xuống cạnh bà Mireaux, tôi cũng ngồi xuống cạnh họ, mấy đứa kia ngồi ở một bàn gần đó để chơi bài.

Cuốn sổ ghi tên người phụ diễn, số giờ họ tham gia. Ghi lại không khó, mỗi tội nhiều quá, trên 100 người lận.

Tôi nhận thấy rằng ngày thứ hai, khi quay cảnh chiến đấu ở bờ tường, ông đạo diễn đã dùng thêm 19 người so với hôm trước. Thành linh một ý nghĩ xẹt qua đầu tôi, tôi nhớ lại vào ngày thứ hai dù người đông hơn, số tóc giả màu đỏ vẫn y như cũ. Tôi hỏi bà Mireaux là ngày thứ hai bà còn nhớ phát bao nhiêu đầu tóc đỏ không. Bà ta trợn mắt:

- Hỏi gì kỳ vậy ? Bộ em nghĩ mấy người mang tóc đỏ được trả tiền nhiều hơn người khác à ? Có bao nhiêu mớ tóc giả bọn tôi phát hết.

Tôi bèn hỏi cách khác, bà có nhớ trong kho có bao nhiêu mái tóc màu đỏ không. Bà suy nghĩ rồi trả lời một cách dễ dãi:

- Trời thần ơi ! Năm sáu cái gì đó... Có lẽ là 7.

- Cô có chắc không ?

Bà bật cười:

- Ai mà nhớ cho nổi. Nhưng nếu cậu muốn thì tôi có thể cho cậu biết chính xác. Tôi còn giữ danh sách trong phòng... Nhưng thiệt tình, tôi không hiểu tại sao cậu lại chú ý tới mấy cái đầu tóc giả dễ sợ đó.

Nhưng để cho tôi vui lòng và cũng để cảm ơn bọn tôi đã giúp bà, bà đứng dậy bước lên thang lầu rồi đi xuống với một xấp giấy tờ khác.

- Đây. Hồ sơ của cửa hiệu cung cấp trang phục gửi bọn tôi, có ghi chú cẩn thận. Bà lật trang và đọc:

"Tóc phụ nữ, bằng len, màu vàng... 5 bộ.

Tóc đàn ông, bờm, màu đỏ... 7 bộ".

Bà quay qua tôi:

- Cậu thấy không ? Tôi nhớ là 6, 7 bộ gì đó... Mấy bộ này hôm trước tôi đều phân phát hết.

- Phân phát hết cả 7 bộ ? Cô chắc không ? - Hề Xiếc đang đánh bài ở bàn bên kia, vừa nghe đã đứng phắt dậy, la lên.

- Trời ơi ! Có chuyện gì vậy ? - Bà Mireaux kêu lên, hốt hoảng khi thấy cả đám bên kia chạy ủa qua bàn bà. Tại sao mấy cậu quan tâm tới con số 7 dữ vậy ?... Mấy cậu tin dị đoan hả ?

Đoan bà quay về phía tôi:

- Chuyện gì vậy ? Nói đi !

Tôi hơi lúng túng, đỏ mặt. Bà Mireaux rất tốt... nhưng nhiều chuyện; không nên cho bà biết điều chúng tôi quan tâm. May thay Nghệ Sĩ vội tới tiếp cứu. Hắn bày đặt ngay một câu chuyện, theo trí tưởng tượng phong phú của hắn:

- Hôm qua có một người mang tóc đỏ, dân làng Miximieux, hứa tặng cháu một con mèo đem về Lyon làm kỷ niệm... lúc cùng nhau tấn công làng Hautfort. Ông ta có nói tên, nhưng cháu quên mất. Cháu muốn nhờ cô tìm giùm coi.

Lời giải thích thiệt là lồi thoi, nhưng bà Mireaux không chú ý. Bà mỉm cười dễ dãi:

- Dễ thôi. Mấy cậu cứ vô kho. Tên người đội có trong danh sách có đánh số ghi ở mỗi bộ tóc cho dễ tìm.

Tại kho, Hề Xiếc ghi ngay các con số vào sổ tay. Trở về quán Bình Thiếc, bà Mireaux lại giở danh sách hơn một trăm người đóng vai phụ ra.

Cả đám cúi mình xuống trang giấy. Mady cầm giấy rà từng tên một. Toàn tên lạ hoắc. Thành linh mặt Mady tái mét, hình như tay cô cũng run lên. Cô kín đáo ra hiệu cho bọn tôi. Nghệ Sĩ hiểu ngay lập tức:

- Đúng rồi ! - Hắn nói. - Cháu nhớ ra rồi, ông Eugène Bouillot !

- A ! - Bà Mireaux vui tánh kêu lên. - Vậy là nhờ mái tóc giả, cậu được một con mèo xinh xắn ở Pérouges làm kỷ niệm.

Nhưng bọn tôi không nghe bà nói nữa. Nhìn thái độ Mady, bọn tôi biết cô vừa khám phá ra một điều phi thường. Vì vậy, cùng với Giác Đấu, tôi vội vã làm cho xong công việc giúp bà rồi chạy lên phòng gặp Mady.

- Tớ không muốn bà Mireaux biết nên tớ đã chỉ đại một tên... Nhưng chính cái tên khác làm tớ sững sờ. - Mady nói.

- Tên ai ?

- Calvet !

Bọn tôi nhìn cô.

- Đúng, - Mady nói, - hôm trước bà Rabut tình cờ có nhắc tới tên của ba Éliette... Ông Calvet !... và không có hai tên Calvet trên danh sách !...

Mười một

Một lời nhắn khác hẳn mọi lần

Vậy là chỉ nhờ một cái tên này, mọi việc đâm ra rõ ràng. Ba của Éliette đã nhận trang phục đóng phim như thường lệ, nhưng thay vì tới chân thành Hautfort như mọi người, ông ta lại núp đầu đó, rồi lén vào khách sạn khi vắng người. Dưới bộ trang phục đóng phim, nhân viên khách sạn có thể tưởng ông là người trong đoàn, hoặc do đạo diễn sai đi lấy gì đó. Thi hành xong thủ đoạn, ông ta tới quán Bình Thiếc; giao xâu chuối được gói trong giấy cho Éliette để giấu trong buồng Mady.

Hề Xiếc lý luận như vậy. Cô nhỏ Éliette là thành viên trong gia đình trộm cắp. Thật là khủng khiếp. Bất hạnh thay cho cô, cô lại thiếu bình tĩnh. Thay vì giả bộ tỉnh bơ khi nghe vụ trộm, cô lại hốt hoảng... không khác gì lần trước khi đầu độc con chó...

- Ôi trời ơi ! - Mady thở dài, nước mắt lưng tròng. - Thiệt là kinh khủng ! Bây giờ tớ cũng tin như cậu: người đội tóc đỏ, tên trộm, và ba Éliette là một. Nhưng tớ vẫn không thể tin Éliette là tông phạm và cô ta muốn hại tớ vì ganh tức. Chỉ tại tớ thôi... chỉ tại cái ngày bất hạnh bọn mình gặp ông đạo diễn... chỉ tại bọn mình kéo nhau tới đây...

Người tựa lưng vào thành giường, đầu úp vô bàn tay, Mady đau khổ. Giác Đấu cố an ủi cô. Hẳn cả quyết là dù bọn tôi không tới Péroutes thì kẻ bất lương vẫn làm việc gì đó bất lương.

- Tớ biết, - Mady nói. - Nhưng bọn mình sẽ không dính vô chuyện này. Còn bây giờ thì kẹt cứng rồi.

Bọn tôi cũng bối rối chưa biết phải làm gì, tình hình Kafi nhòem dầy. Tôi đoán là mấy viên thanh tra tới quán Bình Thiếc điều tra. Corget mở cửa, nghiêng tai nghe ngóng:

- Không phải, bà Rabut đang nói chuyện với một người thợ điện.

Hắn lại ngồi xuống sàn. Nhưng Kafi vẫn giữ nguyên thái độ như cũ, tai vênh về phía cửa sổ.

- Coi, Kafi ! Có chuyện gì vậy, - Mady vừa nói vừa bước tới cửa sổ kéo màn qua một bên.

Trời vẫn xám và âm ảm vì mưa.

- Mà thấy chưa, có gì đâu !

Bỗng cô kêu lên một tiếng, tôi và mấy đứa bạn nhảy phắt tới cửa sổ. Một người lạ đang đứng trên cái thang dài - loại thang dùng trong xen tăn

công thành - ngay dưới cửa sổ. Nghe tiếng kêu, y vội tụt xuống, rồi chạy như bay dọc theo bờ thành biến mất.

- Hẳn tưởng chỉ có một mình Mady, - Đầu Bếp la lớn. - Và hẳn định làm gì đó.

- Hình như là Christian. - Tôi nói.

- Đuổi theo hẳn mau ! - Hề Xiếc la lớn.

Đuổi theo ! Nói thì dễ ! Khi bọn tôi xuống cầu thang chạy ra ngoài, đường vắng ngắt. Mưa vẫn lớn, lạnh buốt.

- Mình chia ra nhiều tốp, đi sục sạo tất cả mọi con đường coi. - Corget đề nghị.

Mady đi với tôi, có lẽ cô thấy yên tâm hơn khi có Kafi.

- Hay là mình tới nhà ông Barbier ? Có lẽ Christian chạy về nhà ông ngoại hẳn.

Bọn tôi lại cuốc bộ tới ngôi nhà cũ kỹ, có cánh cửa lớn như nhà tù. Nhưng khi ông Barbier nhận ra chúng tôi, ông đóng sầm cánh cửa lại, không thèm nghe bọn tôi nói một tiếng.

Vậy là bọn tôi đi rảo quanh một số con đường. Mưa làm ống quần bọn tôi ướt đẫm. Khi đi ngang ngôi nhà của tên đao phủ, tôi đề nghị Mady vô nhà nghỉ một chút.

- Phải, phải, - cô đồng ý. - Khoan về quán Bình Thiếc. Tôi không muốn gặp cảnh sát ở đó.

Phòng ngủ của bọn tôi vẫn... lộn xộn như thường lệ. Để an tâm, tôi bước qua phòng bên cạnh, và rất ngạc nhiên khi bắt gặp một mẫu giấy đặt ngay cánh cửa sập. Một dòng chữ được viết nguệch ngoạc:

"Tôi chờ mấy anh ! Ở dưới này".

Rõ ràng đây là nét chữ của Christian. Hẳn đợi bọn tôi ở đâu ? Chắc là dưới đường hầm vì cửa sập còn mở. Tôi thắp ngọn đèn dầu bước xuống bậc thang, theo sau là Mady tay dắt Kafi. Cánh cửa sắt vẫn chặn ngang đường đi nhưng không khoá. Tôi xô mạnh. Nó kêu ken két, rùng rợn đến nỗi Kafi phải gầm gừ trong cổ họng.

Tôi cầm đèn, dang thẳng tay ra phía trước, bước tới. Thành linh một bóng người hiện ra. Đó là Christian. Hẳn không còn giống như lần trước với ánh mắt lạnh lùng đe dọa nữa. Giờ đây gương mặt hẳn tái xanh. Hẳn đã ngồi chờ tôi bao lâu ở dưới này, như một con cáo cùng đường ? Trong khi Mady run rẩy nép sau lưng tôi, tôi cất tiếng hỏi:

- Cậu đợi bọn tớ à ? Cậu muốn nói gì với bọn tớ ?

Hắn nhìn tôi dăm dăm không trả lời. Cả người hắn căng thẳng. Thình lình một tiếng động vang lên trong đường hầm. Kafi cất tiếng sửa nhỏ nhỏ. Mấy đứa bạn tôi đã tới. Hề Xiếc bước xuống trước tiên, sau đó là Đầu Bếp, cuối cùng là ba đứa kia. Tôi nói rất nhanh:

- Christian muốn nói chuyện với bọn mình.,

- Đúng vậy, tôi muốn nói chuyện với mấy anh !... Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi... - hắn rầu rĩ nói.

- Nếu vậy, - Corget nói, - nói ngay cho bọn tôi biết tại sao cậu định lên vô phòng cô bạn tôi ?

Giọng nói hắn rất sáng, Christian đứng yên. Mady hiểu ngay rằng làm như vậy là sai lầm.

- Christian, - cô nói bằng một giọng êm ái. Bọn tôi không phải là kẻ thù của anh đâu !... Ngược lại, bọn tôi còn biết ơn anh đã báo động cho bọn tôi về con Kafi. Nhờ anh mà nó còn sống...

Nghe Mady gọi tên hắn, gã thiếu niên ngược mắt nhìn cô, nét mặt dụi đi.

- Đúng vậy, - Hề Xiếc nói. - Bọn tớ không phải là kẻ thù của cậu đâu. Cậu muốn nói với bọn tớ về Éliette phải không ?

Christian rùng mình, quai hàm cứng lại:

- Éliette đi rồi !... - cuối cùng hắn nói.

Tiếng nói ghen trong cổ họng hắn. Thấy hắn xúc động như vậy, Mady bước tới đặt tay lên cánh tay hắn:

- Anh muốn nói gì, Christian ?

- Đi rồi !

- Đi đâu ? - Đầu Bếp hỏi.

- Hôm qua cổ không về nhà.

- Nhưng sáng nay, ba cổ tới báo với bà Rabut là cổ không đi làm được vì bệnh mà.

Christian lắc đầu:

- Tôi biết là Éliette đi rồi... và không trở lại nữa đâu ! Tôi... rất lo cho... Éliette...

- Anh đừng sợ, - Mady nói. - Có chuyện gì bọn tôi sẽ giúp anh. Cứ kể hết cho bọn tôi nghe.

- Sáng hay tôi đã đi tới nông trại của Éliette, trên đường Phô mai lạt, - Christian kể. - Không có ai hết... Tôi gọi, nhưng Éliette không trả lời. Tôi đã nhón gót nhìn vô phòng... Trống trơn, không một bóng người.

- Vậy cậu có nghĩ cô ta ở đâu không ?

Hắn lắc đầu:

- Tôi không biết... Nhưng tôi rất sợ.

Hắn ngồi phịch xuống tảng đá, nơi có lẽ hắn thường ngồi đọc sách một mình trong hầm. Mady cúi xuống bên hắn:

- Kể cho bọn tôi nghe đi, Christian. Bọn tôi sẽ giúp anh. Anh là bạn thân của Éliette mà, chắc anh biết nhiều chuyện về cô... kể đi, Christian !...

Hắn ngập ngừng rồi nói nhỏ:

- Được, nếu mấy anh chị muốn.

Rồi hắn bắt đầu kể về Éliette. Hắn quen cô ta mấy tháng trước, khi cô cùng gia đình dọn tới Pérouges, trong cái nông trại cũ đường Phô mai lạt. Cô ta rất dịu dàng, rụt rè... và trơ trọi. Hắn cũng trơ trọi. Cô không bao giờ chế giễu hắn như mấy đứa trẻ khác, Dù chân hắn bị tật, cô ta vẫn thấy hắn đẹp trai và khoẻ mạnh. Và hắn đã từng bảo vệ cô ta. Thấy cô buồn, hắn hay dắt cô đi dạo chơi trong rừng, dẫn cô xuống căn hầm của hắn, cùng nhau đọc truyện dưới ánh sáng của ngọn đèn cầy...

Hắn kể chuyện bằng giọng nhỏ, khó khăn, và không dám nhìn bọn tôi, như thể hắn thấy xấu hổ vì phải thổ lộ tâm sự.

- Mấy anh chị không hiểu được đâu.. Eliette như là đứa em gái của tôi. Vì vậy tôi phải bảo vệ cho Éliette. Phải chi mấy anh chị biết...

- Biết chuyện gì, Christian ? - Mady hỏi.

- Cô ta rất đau khổ trong gia đình!...

Yên lặng một lúc. Bây giờ bọn tôi đã hiểu vì sao hắn bình vực Éliette, nhưng điều này không giải thích những biến cố vừa qua. Chẳng hạn tại sao hắn lại báo động cho bọn tôi về mối nguy hiểm đe dọa Kafi. Hề Xiếc đặt câu hỏi này một cách thẳng thắn. Hắn trả lời ngay lập tức:

- Tôi thương chó. Tôi không muốn họ giết con chó của mấy anh.

- Sao cậu biết ?... Họ là ai ?

- Khi nghe tin Éliette không được đóng phim vì có người thay, ba của Éliette rất giận. Ông ta không thương gì cô, nhưng ông ta thích tiền. Éliette cho tôi biết có một bữa ông đã thề là sẽ giết chết con chó của mấy đứa khốn kiếp đã giành chỗ của con gái ông. Éliette rất tốt bụng, nên cô ta hết sức khổ sở... và cũng vì vậy, tôi đã báo cho mấy anh chị biết để đề phòng.

- Vậy có phải ba Éliette đã bỏ thuốc chó ở quán Bình Thiếc không ?

Hắn không trả lời, nhưng sự im lặng của hắn đã nói hết. Corget hỏi tiếp:

- Người ăn trộm ở Đại Khách Sạn cũng là ba Éliette luôn, phải không ?... Và chính Éliette đã bỏ xâu chuỗi vào tủ của cô bạn tớ, phải không ?

Christian thở dài:

- Mấy anh chị biết hết rồi !

- Còn cậu nữa, có phải hồi nãy chính cậu định lên vô phòng Mady phải không ? – Hề Xiếc hỏi.

- Phải. Tôi định leo vô lấy râu chuối để người ta không buộc tội mấy anh chị... và cả Éliette nữa. Bởi vì không sớm thì muộn, người ta sẽ khám phá ra là chính cổ giấu râu chuối vô tủ. Ba Eliette đã biểu cô cất món quà nhỏ này vô tủ Mady để Mady về lấy. Cô ta hơi ngạc nhiên nên đã mở ra coi, khi ba cô đi khỏi. Cô cứ tưởng đó là râu chuối giả... một thứ đồ chơi mà đoàn làm phim gửi lạng Mady - như ba Éliette nói. Chỉ tới chiều tối, khi người ta khám phá ra vụ trộm ở Đại Khách Sạn, cổ đã chạy tới chỗ tôi khóc. Ba cổ đã biến cổ thành tòng phạm. Tôi không an ủi cổ nổi. Sau đó Éliette chạy đi... Đến tối tôi biết Éliette không về nhà.

- Sao cậu không hỏi ba má cổ ? - Hề Xiếc hỏi.

- Sau những chuyện xảy ra, tôi không dám... Bây giờ mấy anh đã biết hết. Mấy anh giúp tôi với. Chắc đã có chuyện không hay xảy tới cho Éliette...

Mười hai

Éliette, Cô ở đâu ?

Tìm Éliette ? Ở đâu ?... Christian cho biết cô không có gia đình bà con nào ở Pérouges. Cô không về nhà, cũng như không tới căn hầm. Tìm đâu bây giờ ? Tôi chợt nhớ tới Kafi và tôi cũng chợt nhớ ra cái tạp dề của Eliette ! Cô ta thường chùi tay vào đó ! Tôi vội chạy về nhà bếp quán trọ Bình Thiếc và may mắn là tìm được ngay.

Kafi hiểu ngay. Nó gửi người cái tạp dề rồi đập đuôi ra chiều nôn nóng. Lần lượt đĩa này sau đĩa kia, - bọn tôi chui ra khỏi bờ thành. Trời vẫn đầy mây nhưng mưa đã tạnh. Cây cối, lau cỏ, đá sỏi đều ẩm ướt.

Kafi kéo bọn tôi đi dọc theo một con đường mòn men bờ thành, rồi quẹo về phía tay phải, băng qua một cánh đồng.

- Ô ! - Mady kêu lên. - Đây là hướng con đường Phô-mai-lạt mà. Anh lầm rồi Christian, Éliette có về nhà !...

Nhưng có lẽ Mady nói hơi vội, vì chừng 200 thước sau, Kafi dừng lại ở một tảng đá lớn khá bằng phẳng. Nó vừa ngoắt đuôi vừa đi quanh tảng đá mấy vòng. Chắc chắn Éliette đã ngồi trên tảng đá này. Có lẽ tại đây cô đã đổi ý, vì dấu vết đã rẽ qua một hướng khác. Thay vì về nhà, cô gái muốn tránh nó càng xa càng tốt. Con Kafi tiếp tục kéo bọn tôi đi xa, tới một thung lũng nhỏ... Xa đến nỗi tôi tự hỏi nó có lạc không. Cuối cùng nó tới một con sông nhỏ, nơi theo kịch bản, Mady sẽ ngồi chơi với con sói cưng. Christian tái mặt.

- Ối ! Lỡ ban đêm cô ta đi lạc, cô ta rớt xuống sông mất.

Hán lội xuống sông, nhưng nước sâu hơn hẳn tưởng. Hẳn đành phải lội lên, lo lắng muốn phát điên. Mady an ủi:

- Ráng chút nghe, ráng bình tĩnh chút, Christian. Eliette biết vùng này. Cô la không chạy lạc xuống sông đâu.

Nhưng Christian không nghe, hấn cuống cuồng chạy dọc bờ sông, lấy hết sức gọi:

- Éliette !... Éliette !...

Kafi cũng có vẻ lo lắng không thua gì Christian. Nó đi đi lại lại như muốn xin lỗi vì nó không thể tiến xa hơn. Chắc chắn Éliette đã tới đây. Nhưng sau đó, cô ta đi đâu ? Tôi lại đưa cái tạp dề cho nó gửi lần nữa:

- Tìm nữa đi, Kafi ! Tìm nữa đi !

Thình lình, con chó thông minh chạy về chiều ngược lại. Tới một chỗ cỏ rậm rạp, nó dừng lại, ngáp ngừng. Hề Xiếc nhận xét với chúng tôi rằng

cỏ bị giẫm nhiều hướng.

- Rõ ràng rồi, - hẳn nói. - Kafi không lầm. Éliette đã chạy tới tận bờ sông, rồi đi ngược lại, rồi tới đây cô ta quẹo trái.

Bọn tôi nhận thấy Éliette đã lưỡng lự nhiều lần, vì Kafi dắt chúng tôi đi ngoằn ngoèo. Thành linh khi bọn tôi tới một sườn đồi nhỏ, Mady kêu lên:

- Coi kìa! Nông trại Phô mai lạt ! Éliette lại trở về nhà !

Bọn tôi còn cách trại chừng 400 thước. Christain chỉ cho chúng tôi căn phòng của Éliette ở đầu mút nhà.

- Mấy anh thấy không, cửa đóng kín ! Chắc Éliette không có nhà.

Nhưng Kafi vẫn kéo dây đi. Bọn tôi thận trọng bước tới như sắp gặp nguy hiểm.

- Cửa vô ở đằng kia. - Christian giải thích. - Để tôi tới coi một lần nữa cho chắc. Mấy anh đứng chờ ở đây.

Hẳn đi bộ một vòng ra phía sau, để người trong nhà không nhìn thấy, và biến mất. Bọn tôi đứng chờ rất lâu, đứa nào cũng hồi hộp. Cuối cùng hẳn trở lại:

- Tôi biết mà, Éliette không về nhà.

- Nhưng còn dấu vết trong bụi cỏ, còn Kafi ? - Hề Xiếc cãi lại. - Biết đâu người ta nhốt cõ ở phòng khách...

- Thôi được, - Corget quyết định. - Bọn mình tới đập cửa. Coi như mình không biết gì chuyện của ba Éliette. Bọn mình chỉ tới hỏi thăm cõ bệnh ra sao.

Điều này rất tự nhiên. Nhưng Christian vẫn do dự:

- Tôi đã nói rồi. Ba má cõ dữ lắm. Tôi không muốn...

- Nếu ba cô ta là một tên trộm độc ác, - Corget cắt ngang, - thì càng phải cứu cõ thoát khỏi tay ông !

Vậy là lần này không cần phải giấu giếm nữa, bọn tôi đi thẳng tới ngôi nhà. Mady rụt rè gõ cửa. Không có tiếng trả lời. Giác Đẩu gõ mạnh hơn. Vẫn vậy.

- Lạ thiệt, - Hề Xiếc nói. - Làm như rihà không có ai... Nhưng Kafi không thể lầm được ! Coi, cửa đã khoá chặt rồi !

Bằng một giọng run rẩy, Christian cất tiếng gọi, đầu tiên còn nhỏ, lần lần to hơn:

- Éliette !... Éliette !...

Thành linh một giọng nói nghèn nghẹn trả lời, nhỏ đến nỗi như thể từ dưới lòng đất vọng lên. Bọn tôi bất giác thụt lùi, đưa mắt nhìn quanh. Nhưng lần này Kafi không lầm. Nó dỏng tai về phía chân tường, nơi có một

ô cửa tò vò rất nhỏ. Christian vội chạy tới đó: - Éliette !... Phải em không ?
Hắn quay lại, gương mặt co rúm:

- Cố đó !.. Cố kêu cứu !

Bọn tôi dùng vai tông mạnh vào cửa. Vô ích. Giác Đấu chợt nhìn thấy một súc cây lớn nằm trước sân nhà:

- Kìa ! Xài cái này được !

Thân cây khá nặng. Nhưng bọn tôi có 7 đứa... 8 chó, vì Mady cũng phụ một tay ! Dưới cú nện khủng khiếp của súc gỗ, cánh cửa bung rầm ra, bể nát. Bọn tôi bước vô một phòng rộng, cực kỳ bề bộn, đủ thứ đồ linh tinh. Trong một góc phòng, Đầu Bếp tìm thấy một cánh cửa sập tương tự như chỗ phòng bọn tôi, nhưng nặng hơn rất nhiều. Giác Đấu và Corget, hai tên mạnh nhất trong băng, phải rán hết sức mới gỡ nổi. Một cầu thang gỗ dẫn xuống một căn hầm tối thui. Christian bước xuống trước tiên.

- Christian ! Một giọng nói yếu ớt cất lên. - Phải anh không ?...

Đó là Éliette. Cô bị trói vào một thùng gỗ. Corget và Christian giúp cô bước lên cầu thang dẫn vào nhà bếp. Tội nghiệp Éliette ! Cô ta hơi giật mình khi nhận ra bọn tôi. Trên gương mặt tiều tụy của cô, người ta nhìn thấy rõ đôi mắt thâm quầng đầy sợ hãi. Cô ta bật khóc nức nở và nếu như không có Mady đỡ bên cạnh, cô ta đã té xuống đất. Bằng một giọng nói ngắt quãng, nghèn nghẹn, cô ta kêu lên:

- Christian, anh Christian... tha lỗi cho em !..Em đã giấu anh... Nhưng bây giờ... Bây giờ... Em phải nói thiệt hết thôi...

Christian trợn tròn mắt lên, hình như hắn không còn hiểu chuyện gì nữa.

- Phải... Anh Christian, Éliette nói tiếp. - Lâu nay em đã giấu anh... giấu tất cả mọi người !... Em không phải là con gái nhà này, em chỉ là một người ở...

Mười ba

Chuyến tàu 3 giờ 20

Éliette cho biết cô mồ côi nên được gửi tới Viện dưỡng dục, vợ chồng Calvet nhận cô về nuôi để lãnh số tiền mà viện dành cho cô. Họ nói với mọi người ở Perougtz cô là con gái của họ, và vì vậy họ có quyền bắt cô tuân lời họ. Khi cô khám phá ra cái gói Calvet biểu cô đặt vô phòng Mady là đồ ăn trộm, thì cô mất hết bình tĩnh, cô đã chạy ra ngoài đồng ruộng rồi không biết đi đâu, nhưng nhất định không về nhà. Ra tới bờ sông, cô dừng lại. Rồi trời mưa, rất lạnh, cô nghĩ là tốt hơn nên về nhà rồi thu xếp quần áo sáng mai ra đi. Nhưng Calvet đã đoán ra ý định của cô. Để phạt cô và cũng để phòng ngừa bất trắc, y đã nhốt cô dưới hầm, chờ lúc nào cô "ngoan" mới thả. Y đã đánh đập cô, và cột cô vào thùng gỗ. Y còn dọa sẽ bỏ đói cô nếu cô không vâng lời.

Bọn tôi đứng nghe, sửng sốt cả người. Hề Xiếc là đưa lên tiếng đầu tiên:

- Bây giờ họ đi đâu rồi ?
- Hồi này tôi nghe tiếng họ đi lại trên đầu có vẻ rất gấp gáp. Có lẽ họ đã thấy mấy anh đang chạy đi tìm tôi...
- Họ rời khỏi nhà hồi nào ?
- Trước khi mấy anh tới một chút.
- Cô có nghe họ nói gì không ?
- Tôi không nghe rõ, họ làm ồn lắm. Nhưng ông Calvet có hỏi nhiều lần. Ông nói đại để như "lẹ lên ! Coi chừng trễ"...
- Cái gì ? – Hề Xiếc hỏi. - "Coi chừng trễ" à ?... Bộ y sợ trễ tàu trễ xe gì sao ?

Bọn tôi nhìn nhau. Thành linh Christian nhìn đồng hồ, la lên: Tôi hiểu rồi ! Chuyến tàu 3 giờ 20 đi Genève chạy qua Meximieux !

Chắc chắn là vậy, vợ chồng tên bất lương định chuồn qua Thụy Sĩ.

- Mady, - Corget quyết định. - cậu ở đây với Éliette, bọn tớ đông tới ga với Kafi !

Bọn tôi có tới kịp chẳng ? May là Christian rành khu vực này, hẳn chỉ một con đường tắt dẫn tới ga Meximieux. Ý nghĩ Éliette không đồng loã với tên bất lương, nhất là không phải con ruột của họ, làm bọn tôi mọc thêm cánh. Bọn tôi chạy tới gần đứt hơi. Lạ một điều là Christian vẫn theo kịp.

Than ôi, tới 3 giờ 15 bọn tôi mới thấy ngôi nhà đầu tiên của làng Meximieux.

- Queo tay trái ! Queo tay trái ! - Christian la lên khi Giác Đấu, thẳng dài căng nhứt trong bọn, đang ngập ngừng trước một ngã tư.

Đúng lúc đó, một hồi còi vang lên từ phía đường sắt.

- Chậm mất rồi ! - Hề Xiếc la lên. - Tàu tới rồi !

- Chưa, chưa đâu. - Christian vừa thở vừa nói.

Cuối cùng bọn tôi chạy tới trước sân ga. Đồng hồ trên tường chỉ 3 giờ 19 phút.

- Lẹ lên ! - Ciiác Đấu đang đứng chờ, hoa chân múa tay một cách tuyệt vọng. - Tàu ở trong đó.

Cá bọn chạy nhào vô phòng đợi. Hành khách hốt hoảng nhìn một đám choai choai mồ hôi nhễ nhại, quần áo đầy bùn, vừa thở, vừa ào qua cửa.

- Ê, đứng lại ! - Một nhân viên la lên. - Vé đâu ?

- Bọn cháu không đi, - Giác Đấu đáp vội. - bọn cháu chỉ tiễn thôi.

Như một cơn lốc, bọn tôi vù qua người soát vé, ông sừng sốt đến nỗi buông thông cả hai tay. Con tàu chuẩn bị lặn bánh. Làm gì bây giờ ? Nhảy lên tàu tìm ra hai tên bất lương ư ? Đầu Bếp chợt nhận ra một người cảnh sát đội mũ kêpi.

- Cảnh sát kìa !... Nhờ ông đi !

Bọn tôi nhào tới:

- Thưa ông cảnh sát, nhờ ông chặn con tàu lại. Đừng cho nó chạy ! Bọn bất lương đang ở trên đó.

Ông cảnh sát trợn mắt nhìn chúng tôi.

- Dạ phải, - Christian lắp bắp. - Mấy tên trộm ở làng Perouges... đang ở trên tàu !... cháu biết chúng...

Người cảnh sát đưa hai tay lên trời:

- Bộ mấy cậu muốn bắt ai là bắt sao ? Phải có trát bắt chứ ! - Rồi ông ta thêm. - Và lại tôi không ở trong giờ làm việc, tôi đi tiễn con gái.

- Ôi, thưa ông cảnh sát ! - Hề Xiếc năn nỉ. Hai tên trộm đang ở trên tàu ! Bọn chúng sắp chuẩn qua Thụy Sĩ rồi !...

Vô ích. Viên cảnh sát bỏ đi. Hề Xiếc lập tức kéo lay áo Corget:

- Đi kiếm ông trưởng ga, lẹ lên !

Quá trễ ! Đúng lúc bọn tôi vừa tới phòng trưởng ga, thì một ngọn cờ đỏ phất qua và con tàu chuyển bánh. Giận muốn phát điên, Hề Xiếc phóng mình chạy theo, hăn định nhảy lên tàu. Một bàn tay to lớn chụp hăn lại:

- Từ từ, cậu nhỏ !... Trễ chuyến này, đi chuyến khác. Không được nhảy !

Bọn tôi phát khóc lên vì tức. Đứng xúm xít nhau trên sân ga, bọn tôi chỉ biết đưa mắt nhìn nhau. Nhưng ngay lúc đó, một nhân viên đường sắt chạy tới viên Sếp ga:

- Sếp ! Tôi vừa thấy hai hành khách nhảy xuống tàu, nhưng không bắt kịp vì xa quá.

- Họ đi về phía nào ?

- Họ bước qua bờ đá đặng kia... Hình như người đàn bà bị rách áo khi nhảy xuống.

- Có phải người đàn ông hơi ốm, gương mặt dài ? - Christian hỏi.

- Tôi làm sao thấy được gương mặt. Nhưng đúng là y không lớn con, y có xách một cái vali nhỏ.

- Họ đó ! - Christian la lên. - Họ đã thấy bọn mình trên sân ga với người cảnh sát. Họ đã nhận ra tôi. Chắc họ chưa đi xa đâu.

Vậy là bọn tôi chạy băng ra phía đường sắt, phía bờ đá. Người đàn bà không những bị rách áo mà còn làm rớt một chiếc giày mà Kafi tìm được trong cỏ. Đúng là trời cho ! Với chiếc giày, Kafi có thể tìm ra người mang ở tận... bên kia trái đất !

- Ngủ đi Kafi, tìm đi!

Lần này nó không ngần ngại chút nào. Mồm rà sát đất, nó vừa vẩy đuôi vừa kéo dây đến nỗi ngạt thở. Ra khỏi ga, hai kẻ bỏ trốn đã chạy theo một con đường nhỏ. Để đỡ đau chân, người đàn bà đã chạy men theo bờ cỏ. Kafi dò theo dấu vết từng bước.

Thành linh, sau chừng 500 thước, nó sửa dũi dội về phía bờ mương dưới mặt đường. Tôi chạy nhào xuống.

Hai kẻ chạy trốn đang ở đó, co ro núp trong lòng một ống cống xi măng. Tôi rất khó khăn mới giữ được Kafi, không cho chồm tới.

- Bước ra ! - Corget giận dữ quát.

Hai người kia không nhúc nhích.

- Bước ra đi ! - Hè Xiếc lập lại. - Mấy người không trốn được đâu.

Cả hai vẫn không động đậy. Vậy là tôi nới bớt sợi dây, đủ cho con Kafi nhảy tới. Táp lấy ống quần người đàn ông, ra sức kéo y ra ngoài. Hai tên bắt lương hết hồn, thất thế bước ra khỏi ống cống. Ngó họ thiệt là thảm hại, quần người đàn ông bị xé rách; người đàn bà đi chân không, áo quần đầy bùn...

- Còn vali đâu ? - Hè Xiếc hỏi.

- Vali nào ? - Người đàn ông nói bằng một giọng gầy gố.

- Khi nhảy xuống tàu, mấy người có xách một cái vali. Mấy người giấu đâu rồi ?

Người đàn bà lắc đầu như thể bà ta không hiểu gì cả. Tôi thả Kafi ra:

- Tìm đi Kafi, ráng tìm nữa đi, Kafi!

Nó chạy ngay vô lòng ống cống, sửa vài tiếng rồi đắc thẳng trở ra , cái vali "móc" ở miệng. Hai kẻ bất lương không dám có một phản ứng nào để giựt lại.

- Mở ra coi thử. - Giác Đấu nói.

- Khoan đã, - Corget cản lại. - Nên để yên vậy chờ cảnh sát. Giác Đấu, cậu chạy tới gọi điện thoại về Pérouges cho hai viên thanh tra đi.

Giác Đấu phóng đi lập tức. Mười phút sau hấn quay lại, mặt đỏ như cà chua chín vì chạy thục mạng.

- Rồi... Họ tới ngay... Tớ đã nói hết hơi... mà họ... vẫn... chưa muốn tin. ..

Hấn vừa dứt lời thì hai chiếc xe hơi đã ào tới như gió cuốn. Hai viên thanh tra và đạo diễn Beaumont bước xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hai viên thanh tra sững sốt:

- Sao ?... Cái gì đây ?... Mấy tên trộm ở Đại Khách Sạn à ?... Có lẽ nào... mấy cậu nhỏ này...

- Mấy ông cứ khám họ đi, - Corget lớn tiếng - Mấy ông sẽ rõ.

Nhưng lúc này hai lên bất lương đã hoàn hồn, bọn chúng phản đối kịch liệt, nói là đang đi tới Meximieux thì bị một đám thiếu niên du côn với một con chó tấn công.

- Ôi ! Mấy người láo toét vừa thôi, - Hề Xiếc tức giận la lên. - Nhân viên hỏa xa thấy mấy người nhảy tàu chạy trốn.

Hai viên thanh tra nhú mày, rồi ra lệnh hai người kia đưa hết giấy tờ. Họ tìm thấy 2 cái vé xe lửa đi Genève.

Hề Xiếc mừng rơn:

- Thấy chưa, họ định chuồn qua Thụy Sĩ.

Lần này thì cảnh sát bắt đầu tin bọn tôi không bày chuyện. Cái vali được mở ra ngay lập tức. Và dưới mớ áo quần, người ta tìm thấy một bó bạc, toàn tiền mới.

- Đúng nó rồi, - Đạo diễn kêu lên, sau khi một viên thanh tra đếm xong. - 17.000 franc của cô Madelcine vừa rút ở ngân hàng !

Vậy nhưng hai viên thanh tra vẫn lục lọi cái vali:

- Còn râu chuối ?... Nó đâu ?

- A ! Xâu chuỗi ! Mấy ông không tìm ra đâu. Hề Xiếc đáp. - Nó đang ở Pérouges... Chính bọn cháu tìm được nó từ tối hôm qua lận.

Hai viên thanh tra và ông Beaumont sững sốt đến nghệt thở:

- Cái gì ? Tìm được xâu chuỗi từ tối hôm qua à ?... Tại sao mấy cậu không báo ?

- Ôi, dài lắm, - Hề Xiếc nói. - Bọn cháu còn một lô chuyện kể cho mấy ông nghe.

Hai người thanh tra nhìn nhau.

- Thôi được, - một người mỉm cười nói. - Lên đường trở về Pérouges đi !

... Không thể tả được nổi xúc động của mọi người ở quán Bình Thiếc. Trong lúc Hề Xiếc chạy đi với một viên thanh tra để lấy xâu chuỗi mà hẳn cất rất kỹ dưới sàn ngói nhà của tên đao phủ, bọn tôi lần lượt kể hết mọi chuyện. Khi đến phiên Éliette, cô ta vẫn sợ hai tên bất lương đang ngồi ủ rũ trước mặt, hai tên mấy tháng nay đã mạo xưng là ba má cô, đến nỗi cô nói không ra tiếng. Christian bước tới gần cô và cầm lấy tay cô:

- Đừng sợ Éliette, họ không làm gì được em nữa đâu.

- Đúng vậy, - viên thanh tra khuyến khích. - Cháu cứ kể hết đi. Không những bọn cháu mà cả cảnh sát cũng yêu cầu cháu đó.

Nép mình vào người bà Rabut, Éliette kể cô đã bị lôi kéo vô vụ bất lương này như thế nào, đã bị hành hạ, đánh đập và hăm dọa như thế nào.

-... Mới đầu, cháu cứ tưởng là để phạt cháu, nên họ bắt cháu tới làm việc ở quán Bình Thiếc. Bây giờ cháu hiểu ông Calvet đã có ý định trong đầu...

Hai viên thanh tra an ủi Éliette và cảm ơn cô. Sau đó, họ dắt hai kẻ bất lương về bốt Mexi- mieux, ở đó hai tên bất lương này sẽ bị tống vào nhà giam.

Không khí trong phòng trở nên dễ chịu hẳn. Mọi người đã có thể bắt đầu cười giỡn, chúc mừng nhau.. Bà Mireaux bước tới gần Éliette nói:

- Bây giờ em đã khoẻ rồi !... Em tính làm gì ?

Bà Rabut quay ngay lại phía bà phục trang:

- Sao ? Làm gì à ?... Còn gì nữa... làm việc với tôi!...

Bà cúi xuống cô gái nhỏ:

- Trừ khi cháu không thích nhà bếp quán Bình Thiếc.

- Cháu thích chứ ! Éliette hơi mỉm cười. - Cháu còn thích làm bếp hơn đóng phim nữa.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi nhìn thấy nụ cười trên môi Éliette. Thành linh cô lão đảo.

- Trời đất ơi!... - Bà Mircaux kêu lên. - Nó đói !... Tôi cá là nó chưa có miếng nào vô bụng từ sáng tới giờ.

- Từ hôm qua lận... - Hề Xiếc chen vô, mà cả bọn cháu cũng đói sắp xỉu đây !

Bà Mireaux trợn mắt:

- Trời ! Sáng tới giờ tất cả mọi người đều đói ? Mau lên, bà Rabut ! Bà còn cái gì ăn được không ?... Tui phụ liền một tay cho.

Hai người phụ nữ chạy đi chạy lại. Không đầy mười phút, tụi tôi được dọn mấy đĩa xúp bốc hơi ngào ngọt. Bà Mireaux cũng ngồi xuống:

- Nè các diễn viên, còn chờ gì nữa !...

Bữa ăn bắt đầu, cùng với bài diễn thuyết của bà Mireaux. Bà ta kể đủ chuyện về những bộ trang phục, những bộ tóc giả, trong lúc Kafi đứng bên cạnh chỉ đợi dịp thuận tiện để cuôm của bà một miếng xúc xích.

Thành linh bà Mireaux dừng lại. Một tia nắng cuối cùng trong ngày vừa rọi xuống bàn ăn.

- A ! Quên mất !... Trời tốt lại rồi. Từ sáng nay, phong vũ biểu cứ lên không ngừng. Ông Beaumont mới nói hồi nãy: Hôm nay có nắng là bắt đầu quay cảnh Sylvaine và Farou - tức là Mady và... mà y đó, cưng ! - Bà quay lại với Kafi, kịp lúc đó vừa nuốt gọn miếng xúc xích của bà. - Chắc chắn là sáng mai thôi !...

- Vậy thì em mong sao cho trời thiệt tốt. - Éliette nói nhỏ bên tai Mady.

Bà Mireaux nãy giờ ngừng nói để húp sạch đĩa xúp, lại lên tiếng:

- Tôi cũng không biết tính sao... Nắng thì mau xong việc... Còn mưa thì tôi tha hồ ở lại đây... ăn cho đã, - Bà ngừng lại một chút, nhìn Éliette. Đồ ăn ở đây hết sẩy đó, Éliette à !...

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG
62 BÀ TRIỆU - HẢI NỘI.
FAX: 8229085. ĐT: 8264730 - 8235831
TRUNG TÂM P.H.S MIỀN TRUNG
17-19 YÊN BÁI -TP ĐÀ NẴNG.
FAX: 821246. ĐT: 821246 - 820252
CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG
268 NGUYỄN ĐÌNH CHIỂU, TP HỒ CHÍ MINH.
FAX:8231867.ĐT:8291837
Chịu trách nhiệm xuất bản:
NGUYỄN THẮNG VU
Biên tập:
BÙI VIỆT
Trình bày:
PIIẠM QUANG VINH
Sửa bài:
NGUYỄN MẶN
Kỹ thuật vi tính:
LÊ VĂN TUẤN
In 7.000 bản- Khổ 10,2x14,2
Tại CTY VĂN HÓA PHẨM
SỐ XB: 48/KĐA-131/KH-75/CXB
cấp ngày 11/1/1997 Mã số ĐV19
In xong và nộp lưu chiểu tháng 3/1997